

TKP'nin Misyonu

Partinin misyonu işçi sınıfının tarihsel misyonu olan burjuva diktatörlüğünü yıkıp proletaryanın devletini kurmak ve sosyalist toplum düzeni üzerinden komünist amaca yürümektir. TKP'nin bunun dışında özel bir amacı yoktur ve olamaz. TKP'yi diğer tüm muhalefet partilerinden ayıran nitelik de budur. Bu anlamda, TKP'nin gerçekleştirmeyi programına aldığı amaçlar ancak işçi sınıfının ve emekçi halkların TKP'nin politik önderliğinde yürütülecek bir savaşla yaşama geçirilebilir.

TKP, programını yaşama geçirmek için işçi sınıfı içinde örgütlenip kök salar. Burjuva devlete ve onun iktidarlarına karşı mücadele eder. Burjuvazinin devlet aparatına karşı mücadele yürütmeden, onu yıkıp yerine proletaryanın devletini kurmadan, üretim araçları üzerindeki mülkiyet sorununu çözmek için savaşmadan TKP'li olunamaz. TKP'nin savaşımı sadece şu veya bu burjuva hükümetine veya onun uygulamalarına karşı bir mücadele ile sınırlı değildir. Varolan burjuva hükümetlerine ve onların gerici, faşizan uygulamalarına karşı mücadele bütünsel bir devrimci mücadelenin kapitalizm koşullarında yürütülmesi gereken görevleridir. Bu mücadele yürütülmeden ana amaca ulaşamayacağı gibi, ana amaç gözden kaçırıldığında da bu mücadelelerin bir anlamı kalmaz. Devrimcilik kistası da budur.

Bugünden yarını kurma mücadelesinin yürütülmesinde bugün bu nitelikte bir partiye gereksinim vardır. Bu parti de TKP'dir. Burjuvazi bütün güç ve olanakları ile bu partinin mücadelesini engellemeye çalışır. Bunun için devletin birden fazla uyguladığı yöntem vardır. En başta ideolojik alanda mücadele eder. Anti-komünizm burjuva devletin bayrağında yazılıdır. Bunu yaşama geçirmek için ise bugün ülkede yaşadığımız gibi dini ve milliyetçi faktörleri kullanarak yığınları ideolojik olarak etkiliyor. Bir diğeri örgütseldir. Devletin örgüt aparatı, komünist örgüt aparatını ana hedefe koyar. Onu bölmeye, parçalamaya, tasfiye etmeye yönelir. Bunu yaparken de bin bir çeşit yöntem kullanır. Nasıl ki 80'li yılların sonunda TKP'yi tasfiye etme projesini uyguladıysa, bugün de yeni genç devrimci kuşakların komünistleşmesini ve TKP ile buluşmalarını engellemeye çalışıyorlar. Ayrıntılarına girmeyeceğiz, ancak bu amaç için gece gündüz çalışıyorlar.

TKP kendi içinde likidasyon girişimini ideolojik, politik ve örgütsel olarak aşmıştır. Şimdi gündemde olan bu niteliksel adımı devletin değişik stratejilerini boşa çıkartarak likidasyona genel anlamda son verecek adımı atmak ve legal, yığinsal, Türkiye politikasına müdahil olacak örgütlenmeyi yaratmaktır. Bunun yaşama geçirilmesi TKP'nin ve tüm TKP'lilerin ana görevidir.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 9 Kasım 2016 Tarihli Açıklaması

Gün, Tüm Anti-Faşist Güçlerin Faşizme Karşı Birlik ve Mücadele Günüdür

AKP-Saray Diktatörlüğü kendinden olmayan güçlere karşı saldırılarını artırarak sürdürüyor. Akademisyen ve yazarların tutuklanmalarından sonra, DBP'li Belediye Başkanlarının görevden alınıp tutuklanmaları, HDP'li vekil ve Eş Başkanların tutuklanmaları ile yeni bir aşamaya yükseldi. Cumhuriyet Gazetesi'ne karşı yürütülen operasyon ve tutuklamalar ise saldırı politikalarına yeni bir boyut kazandırdı.

AKP-Saray iktidarı, yeni siyasi ortakları, Ergenekoncu güçler ile birlikte devleti ele geçirme sürecini tamamlamaya yönelmiş durumdadır. 15 Temmuz 2016 AKP-Saray Darbesi'nin asıl amacı bu şekilde ortaya çıkmıştır. Hükümet olmaktan, iktidar olmaya, iktidar olmaktan da devleti ele geçirme sürecine yönelen AKP, karşılaştığı çeşitli engelleri aşmaya çalışarak AKP-Saray Diktatörlüğünü ilan etmeye yönelmiştir. 15 Temmuz, bu sürecin niteliksel olarak önem taşıyan bir ara durağıdır. Devleti ele geçirme operasyonudur.

Bu operasyon AKP-Saray Rejiminin güçlülüğünden kaynaklanmıyor. Zor durumdadır. Orta-Doğu politikaları iflas etti. Türkiye Kürdistan'ında hedeflerini gerçekleştiremediler. Bu yenilgiler sonucunda ekonomi zorda. Yabancı yatırımlar ve ihracatta gerileme var. Ülkede işsizlik ve enflasyon artıyor. Ekonomik kriz yarın tavan yaptığında bunun sokağa yansımından korkuyorlar.

Bu koşullarda tek amaçları, kendilerine muhalif olan tüm sesleri kesmek, muhalefeti korkutmak, bölmek, dağıtmak ve bunu başaramadığı yerde tutsak etmek. Halkın oyuyla seçilen Belediye Başkanları ve Vekilleri tutuklamak bu korkunun sonucudur. Cumhuriyet Gazetesi'ni hedef almak, TV'leri gazeteleri kapatmak onların onurlu duruşlarının sonucudur. Cumhuriyet Gazetesi, Özgür Gündem ve İMC TV'nin yasaklanmasında aktif dayanışma içinde olmuştur. Bu yeni bir olguydu ve diktatörlüğü rahatsız etti.

Halkın iradesini yok sayan, iktidarını korumak için her yolu mubah gören bu devlet yapısına karşı tüm anti-faşist güçlerin ortak hareket etmesi zorunluluktur.

Ayrılık noktaları bir kenara bırakılarak ve dar grupsal kaygılar yerine tüm devrimci, demokrat, sosyalist muhalefetin birliği ve ortak eylemliliği gözetilerek en geniş güçlerin eylemliliği sağlanmalıdır. Türkiye Komünist Partisi bu konuda aktif çaba sarf ediyor ve bu alandaki çalışmalarını güçlendirerek sürdürecektir. AKP-Saray Diktatörlüğü ancak, işçi sınıfı ile başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere, tüm ezilen ve sömürülen emekçi halkların birleşik-orak mücadelesi yoluyla yıkılacaktır. AKP-Saray Diktatörlüğü bu zamanı, ancak biz fırsat verdiğimiz sürece geciktirebilir ama sonucu değiştiremez.

**Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi**
9 Kasım 2016

Dönemin Politik Analizi ve Gerekleri

o Mehmet KADIRGA

ATILIM'da yayınlanan farklı yazılarda dönemin niteliksel özellikleri üzerine durulmuştu. Bu yazımızda konuyu biraz daha açmak ve mücadelemiz açısından çıkarmamız gereken sonuçlara bağlamak istiyoruz.

AKP Rejimi 2011 Genel Seçimlerinden sonra kendi içinde kırılmalar yaşamaya başladı. 2013 Gezi Direnişi ve akabinde 17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Operasyonları ile çelişki daha fazla gün yüzüne çıktı. 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile AKP Rejimi, AKP-Saray Rejimine evrildi. Bu dönem aynı zamanda devlet yapısı içerisinde var olan farklı çelişki ve uzlaşmaların yeniden yapılandırılması dönemi oldu. Erdoğan, Fethullahçılara karşı Ergenekoncularla uzlaştı ve bu uzlaşma sonucunda yerini koruyabildi.

Erdoğan'ın Ergenekoncular ile uzlaşması aynı zamanda siyasi anlamda farklı yaklaşımları da beraberinde getirdi. Sonuçta AKP salt hükümet ve iktidar olmaktan, devlete ortak olma zeminine ulaştı. 7 Haziran 2015 Genel Seçimleri AKP-Saray İktidarı için bir yenilgi oldu. Bu yenilgi öncesinde gelişmenin bu yöne evrileceğini tespit eden Erdoğan, Ergenekonculara daha fazla sarıldı ve baskıcı, diktatoryal bir yönetim biçimini tercih etti. 1 Kasım 2015'de yenilenen Genel Seçimler halk iradesinin egemen güçler için hiç bir değer ifade etmediğinin belgesi oldu. Terör ve baskı politikaları ile halk sindirildi, "ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" stratejisi ile 1 Kasım 2015 seçimlerinde kendileri açısından görece bir "toparlanma" sağladılar. Ancak tüm bu stratejilerine rağmen HDP'nin yüzde 10 barajının altına itilmesi başarısızlıkları, onların diktatörlüğü kurumsallaştırma kararını hızlandırdı.

İşçi sınıfı ve emekçi halkların sosyal kazanımlarını geriletme politikaları ile Kürt halkını sindirme ve imha etme politikaları at başı yürütüldü. Özellikle Kürt halkından HDP'ye tüm baskılara karşın verilen oy desteğinin intikamı alınmak istendi. Yerleşim bölgeleri yerle bir edildi, sivil halk, bebeği, çocuğu, kadını ve yaşlılarıyla suikast timleri tarafından katledildi. Amaç yıldırma ve pes ettirmek idi.

Partimiz barış sürecini "sözde" olarak nitelerken bir gerçeğin altını çiziyordu. AKP rejimi samimi değil, eğer bu sürecin sonucunda PKK'nin tasfiyesi hedefine ulaşamayacağını ve Kürt halkının desteğini alamayacağını gördüğü anda bu süreci bitirecektir dedik. Böyle de oldu.

AKP-Saray İktidarı Türk-İslam politika-

larını milliyetçilik vurgusunu daha da artırarak ve dinsel gericiilik anlamında sosyal-kültürel yaşamda uygulamaları derinleştirerek ayakta kalmaya çalışırken "milli birlik ruhu" yaratmak amacıyla dikkatleri ülke dışına çevirmeye yöneldi. Suriye ve Irak politikalarında maceracı, gerçekdışı hedefler koyarak kitle desteğini artırmaya çalıştı.

Tüm bu uygulamalar başarısız girişimler olarak gelişti. AKP-Saray İktidarının TC Devletinin politikaları haline gelen dış politikası yenilgiye uğradı. İç politikada AKP'nin içindeki kazan kaynamaya devam etti. Ülke siyaseti tehdit temelli açıklamalar ile yönetilmeye çalışıldı, Başbakan ve Bakanlar dahil sürekli kadrolar değiştirildi ancak ne siyasal ne de ekonomik bir düzelme sağlanamadı. Siyasal istikrarsızlık ekonomik istikrarsızlığı geliştirdi. Bunların tümü dikkatleri dış müdahalelere çekerek üstü örtülecek hale gelemedince ve kendi içlerindeki çelişkiler daha da keskinleşince ortaya 15 Temmuz 2016 Darbe girişimi ve karşı darbe olarak AKP-Saray darbesi gerçekleştirildi.

15 Temmuz AKP-Saray Darbesi, 2013 Haziran Direnişinden sonra gelişen sürecin kontrol altına alınması ve devlete müdahale edilmesinin adıdır. TC Devleti ile AKP-Saray diktatörlüğü bu darbe ile bütünleşmiştir ve yönetim biçimi olarak faşist yöntem ve uygulamalar devreye sokulmuştur. OHAL çerçevesinde parlamento iradesi tamamen dışlanarak KHK'lar, Cumhurbaşkanlığı talimat ve emirleri ile ülkenin yönetilmesi burjuva demokrasisinin son kırıntılarının da ortadan kaldırılmasını belgelemektedir. Türkiye 15 Temmuz ile niteliksel olarak faşist diktatörlük sürecine girmiştir. İşbirlikçi oligarşi bu yönetim tarzını seçmiş ve sermaye çevrelerinin desteği ile uygulamaya sokmuştur. Sermaye "istikrar" arar. Bu "istikrar" faşist bir diktatörlük vasıtasıyla tesis olunacak ise buna itiraz etmez, tam tersine oldurulması için tam destek verir. Bu devlet burjuvazinin devletidir.

Bulgar komünisti, Komünist Hareket'in uluslararası liderlerinden **Georgi Dimitrov**'un Komintern'in 1937'deki XII. Kongresinde onaylanan tanımına göre; *"Faşizm, finans kapitalin en gerici, en şoven ve en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür."* İktidarın böyle bir niteliğe evrilmesi, karşıt güçlerin bileşimini de genişletir. Komünistler, sosyalistler, devrimciler, yurtseverler, demokratlar (ki buna liberal demokratlar, anti-kapitalist devrimci Müslümanlar, Kürt devrimci-demokratları, devrimci-demokrat Kemalistler de dahildir) faşizme karşı mücadele içinde asgari müştereklerde birara-

ya gelerek savaşımları yükseltmek durumundadırlar. Kuşkusuz ki, komünistler tüm diğer güçlerden farklı olarak sadece iktidara karşı değil, burjuvazinin devletin yıkılması ve sosyalizmin kurulması için mücadele ederler. Ancak, bu devrimci süreci tarif ederken, faşist diktatörlüğü yıkmak ve işçi sınıfının iktidar mücadelesini yükseltmek için amaçları ilk aşamada sosyalizm olmayan anti-faşist güçlerle de ittifak kurarlar. Bugün Türkiye'deki siyasal mücadelenin gereği de buna uygun düşmektedir.

Arabayı atın önüne koşmamak, bütün bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesi için işçi sınıfının politik örgütü olan Türkiye Komünist Partisi'ne ciddi rol düşüyor. Marksist-Leninist ilkeler ışığında, komünist strateji ve taktikleri ustaca yaşama geçirebilen, her türlü mücadele biçimine göre yapılandırılmış olan, bir yandan Leninist bir kadro partisi, ancak diğer yandan işçi sınıfı, emekçi halklar ve ezilen, sömürülenlerin en geniş kesimlerini kucaqlayıp mücadele içinde yönlendirebilecek yığinsal etkisi olan güçlü bir TKP. Bu özelliklerin sürekli gelişip mükemmelleşmesi ise kağıt üzerinde planlar yapmakla değil sıcak mücadeleler içinde mümkündür. Karşılıklı bir etkileşim içinde yığınların içinde ve önünde, bağlaşıklar ile sıcak savaşmada omuz omuza olmak hem partiyi nitel ve nicel olarak geliştirip güçlendirecek, ama aynı zamanda bağlaşıkların çapını genişletecek ve faşist iktidara karşı mücadelelerini yönlendirip, öncü rolünü yerine getirecek.

Türkiye toplumunun sınıf mücadelesinde dikkate alınması gereken güncel **dört özellik** mevcuttur. **Bir**; sınıfsal baskının ötesinde ulusal hakları gaspedilmiş olan Kürt halkının varlığı, direniş geleneği ve özgürlük mücadelesinin geldiği aşamayı dikkate almak, sahip çıkmak ve aktif desteklemek. **İki**; Türkiye halklarının üçte birine yakınına oluşturan Alevi toplumunun demokratik ve kültürel istemlerinin devrimcileşmesini desteklemek, Alevi toplumunun burjuva partilerine olan desteğini farklı alana yönlendirmek. **Üç**; burjuvazinin politik olarak bilinçli şekilde din unsurunu kullanmasıyla, geri kalmış ve gerici eğitim sistemi vasıtasıyla oluşturulmuş olan muhafazakar kitle ve bu kitlenin emekçi niteliğine karşın din unsuru vasıtasıyla burjuva partilerini desteklemesini engellemek. **Dört**; aynı şekilde, milliyetçi ve şoven öğelerin burjuva partileri tarafından kullanılması yoluyla, halklar arası dostluk ve kardeşlik duyguları yerine "üstün ırk" temelinde düşmanlıkları körüklemesinin önüne geçmek. Bu dört özellik dikkate alınmadan ve sınıf mücadelesi mecrasına akıtılmadan yürütülecek hiç bir

Dönemin Politik Analizi ve Gerekleri...(2. sayfadan devam)

mücadele geniş yığınların temsilini sağlayacak bir direniş hareketine dönüşmez. Bu uyumu sağlamak ve olguları gözardı etmeden yaşama geçirmek TKP'nin asli güncel görevleri arasındadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar içinde kök salmaktan söz ediyorsak, bugün sınıfın geniş kesimlerinin din ve milliyetçi şovenizmin etkisi altında olduğu gerçeğini görmemiz, ona uygun örgütlenme modelleri geliştirmemiz gerekirken ve Türk halkı ile diğer Türkiyeli halkların mücadelesinin Kürt halkının mücadelesi ile birleşmeden başarılı olamayacağını sadece sözde değil pratik eylem içinde de yaşama geçirmeliyiz. Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile tüm Türkiye halklarının barış, demokra-

si ve sosyalizm mücadelesi arasında diyaletik bir bağ mevcuttur.

Bu nedenden dolayı işçi sınıfı adına politik bağlaşıklık tarifi dışında, Kürt halkının özgürlük güçlerini, Alevi devrimci-demokratları, anti-kapitalist devrimci Müslümanları ve Türkiyeli ilerici yurtseverleri kapsayacak toplumsal bir bağlaşıklık ve ittifak çizgisi izlenmek zorundadır. Bu gerçeğin merkezi, bölgesel ve yerel araçlarını yaratmak, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve halk güçlerinin meclislerini oluşturmak komünistlerin diğer politik güçler ile birlikte yaşama geçirmeleri gereken güncel görevidir.

Mücadele sürecimiz, aynı zamanda

60'lı yıllarda Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketinin çeşitli divizyonlara ayrışması ile sonuçlanan ve bugün halen sonuçlandırılmamış olan bölünmenin aşılması, birlik, mücadele ve dayanışma kültürünün geliştirilmesi süreci olmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi'nin kendi içinde sonlandırdığı likidasyon sürecinin legal siyaset alanında da sonlandırılması ve bu anlamda legal alanda komünistlerin örgütsel birliğinin sağlanması aynı sürecin belirleyici özelliğidir.

Türkiye halklarının kurtuluşu **Daha Güçlü TKP, Sosyalist Türkiye** belgisinin maddi bir güce dönüşmesi ile mümkün olacaktır.

Ekim Devrimi'nin 100. Yılına Girerken

o Ali Oktay KAYA

Dünyada 'Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş Çağı' 'nı açan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 2017 yılında 100.yılına kutlayacağız. Demek ki 100. Yıla 7 Kasım 2016 itibarı ile girilmiş olunacaktır.

Ülkemizde "Cumhuriyet", "Başkanlık", "Anayasa" tartışmalarının yürütüldüğü güncel politik ortamda, ülke içinde toprakların üçte birinde savaş koşulları yaşandığı ve ülke dışında savaşçı maceralara, işgallere yönelindiği bir zamanda komünistlerin, Türkiye Komünist Partisi'nin söyleyecekleri çok daha fazla önem kazanıyor. TKP söyleyeceklerini işçi sınıfımıza, emekçi halklarımıza doğru bir şekilde söyleyecek yol ve yöntemleri geliştirdiğinde, yığınların toplumsal bilincinde sağlanabilecek olumlu anlamda gelişmeleri küçümsememek gerekiyor.

Bu noktada Ekim Devrimi'nin 100. Yıldönümünü karşılayıp olmamız bize somut olanaklar yaratmaktadır. Yeter ki bu olanakları doğru ve yaratıcı bir

şekilde değerlendirmeyi becerebilmelim.

Ekim Devrimi I. Dünya Savaşı'nın sonunu getirmiş ve ilk açıklaması 'Barış Çağırısı' olan bir devrimdir. Ülkemizde yürütülen savaş politikalarına karşı **BARIŞ** belgisini öne çıkarırken Ekim Devrimi'nin dünya barışına yaptığı katkısı ve barış sayesinde genç Sovyet ülkesinin vardığı gelişme aşamalarını çok somut olarak ortaya koyabiliriz.

Ekim Devrimi dünyada mülkiyet ilişkilerinde kalıcı değişiklikler sağlamış bir devrimdir. Üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasının Sovyet ülkesinde nasıl bir adil düzen yarattığını ve ekonomik dağılımı nasıl geliştirdiğini örnekleriyle ortaya koyabiliriz. Bu adımın ön koşulu ve devrimin amacı olan işçi sınıfının devletin kurulması yani **İŞÇİ SINIFININ ERKİ** sorunu bu anlamda yığınlarımıza anlatılmalıdır.

Bu iki temel değişikliğin sonucunda Sovyet ülkesinde değişen neler olmuştur? Bunu halklarımıza anlatmalıyız. Sınıfa ve halklara giderken bir yandan kendimizi, örgüt ve kadrolarımızı da bu göreve hazır hale getirmeliyiz. Bu hazırlık bir defaya mahsus bir hazırlık değildir. Sürekli bir çalışmadır ve her gün yeniden üretilmesi gereken bir çalışmadır.

İŞÇİ KÖYLÜ ASKER SOVYETLERİ, işçi sınıfının erkinin yerel ve bölgesel erk organları olmuştur. Yönetimi halk eline almıştır. Yerel yönetimler, özyönetim ve demokratikleşme

tartışmalarının yürütüldüğü ülkemizde **SOVYET** organlarının işlevi ve niteliği anlatılarak, ülkemizde en küçük yerleşim ve üretim birimlerinden başlayarak merkezi düzeye dek tırmanan **KOMİTE, MECLİS, KONSEY** sisteminin oluşturulmasının bu koşullarda dahi bir alternatif olarak örgütlenmeye başlanması ve işçi sınıfının politik örgütünün çalışmaları ile bu organların devrimci demokratik muhalefetin can damarları haline gelebileceğini bir çalışma planı doğrultusunda hedeflemeliyiz.

KOMÜNİST PARTİSİ'nin öncü ve yönetici rolünü sadece propaganda etmek değil, **TKP**'nin çalışmaları ile pratikte ortaya koymalıyız. Bu amaçla kadrolarımızı, sempatizanlarımızı ve çevremizi eğitip yönlendirmeliyiz. Partimizin kadro politikalarında, kadroların eğitiminde devrimci teori ile devrimci pratiğin bütünlüğünü Sovyet pratiğinden örneklerle ortaya koymalıyız. TKP üyelerinin bu topraklarının en disiplinli, en yetenekli, en bilinçli, en kültürlü, en devrimci, en güvenilir, en kadrolar olduğunu kadro politikalarımızın ve eğitiminin merkezine almalıyız. Deformasyona uğramış **KOMÜNİST KADRO, MİLİTAN** nite

Devamı 4. sayfa

Ekim Devrimi'nin 100. Yılına Girerken...(3. sayfadan devam)

lemesini hak etmeyen, tembel, yalancı, kariyerist, ukala, geveze, ezberci, kendini beğenmiş, güvenilir olmayan, mücadeleyi bir yan uğraş gibi görenlerin uygun olamayacağını değerlendirmelerimizde kıstas olarak ele almalıyız. Yığınlar ile kalıcı bağlar kurarken ve sınıf içinde kök salarken görev üstlenecek kadroların disiplinli, çalışkan, yaratıcı, cesur, fedakar, kendini yenileyen, ilkeli, mücadeleci, mütevazî, okuyan, yığınlar ile ilişki kurma yeteneğine sahip, konspirasyon kurallarını uygulayan niteliklerine gözümüzü korur gibi önem vereceğiz.

Bu nitelikte kadrolardan oluşan bir parti ve yığınların örgütlenmesinde halk meclislerinin, işçi konseylerinin gerekliliğini kavramış kadro ve temel örgütler, Büyük Ekim Devrimi ile açılan çağın, ve 1991 karşı-devrimi ile geçici bir yenilgiye uğramış olsa dahi Sovyet deneyi temelinde elde ettiği kazanımları ve sosyalizmin kapitalizm karşısındaki üstünlüğünü anlatmak için ön koşuldur. Bu bize Ekim Devrimi'nin 100.yılında, bütün bir yıl boyunca Ekim Devrimi ruhunda bu anlamda bir kadro politikası ve eğitimi yürütmemizi görev olarak önümüze koyuyor.

Devrimci pratik olmadan kadro ve örgüt niteliklerini yükseltmek ve yeni kadrolar örgütleyip yetiştirmek mümkün olmayacağı için bu çalışmalar yığınlar içinde parti çalışması ile birlikte yürütülmelidir. Ekim Devrimi ve Sovyet deneyi bu konuda bizlere muazzam kaynaklar sunmaktadır. Örnekleme açısından birkaçına değinmek istiyoruz. Bu mantık temelinde kadrolarımız ve örgütlerimiz günlük propaganda çalışmalarında bu örnekleri çoğaltabilirler.

Öncelikle belirtmek isteriz ki; tartışma aşamasında olan yeni parti programı taslağımızda, Türkiye'de Sosyalist Toplum yaratılma hedefinde ortaya koyulan programatik maddeler önem taşımaktadır. **Program taslağı** bu gözle incelenmelidir.

Pratik çalışma açısından ne öneriyoruz?

Üretim araçlarının devletleştirilmesi ve kısmen toplumsallaştırılması. Bugün Türkiye'de birçok yatırım yapılıyor, projeler yürütülüyor. Doksan küsur yıllık Cumhuriyet tarihinde de oluşan bir üretim ve sermaye alt yapısı mevcut. Bu alt yapı devlet ve toplumun mülkiyetinde olmuş olsa nasıl bir farklılık yaratır sorusuna çeşitli örnekler ile yanıt verilebilir.

En basitinden, büyük tekellerin elde ettikleri karlar devlet bütçesine ve dolayısıyla tekrar harcanmak üzere planlı ekonomiye ve halkın sosyal alanda hizmetine sunulurdu. Bu durumda yakıt fiyatları her halde azami 1,5 TL düzeyinde olurdu. Ev kiralari 150 ila 500 TL arasında değişirdi. Doğal gaz, elektrik, kullanma suyu cüzzi miktarlara inerdi. Sağlık hizmetlerinin tümü SGK kapsamında ücretsiz olurdu. Öğretim ve eğitim, yüksek öğrenim dahil ayrıcalıksız ve ücretsiz olurdu. Toplu kitle taşımacılığı ücretleri 30 kuruş ile 50 kuruş arasında değişirdi. Bu örnekler çoğaltılabilir. Diyeceksiniz ki, bu kalemlerin önemli bir bölümü devletin gelir kaynaklarını oluşturuyor. Devlet yakıt ve enerjiden aldığı astronomik vergiler ile bütçesini tamamlıyor. İşte buna gerek kalmayacak. Çünkü devlet, tüm üretim ve ticaretten kendi bütçesine ana katkıyı yapabilecek ve bunun sonucunda sıraladığımız konularda sosyal devlet ilkeleri temelinde kazanç gözetmeden hizmet sunabilecektir, hatta yerine göre sübvansede edecektir.

Bunun ötesinde **milliyetler sorununun çözümü**, federatif sosyalist bir cumhuriyet çerçevesinde çözülebilir ve değişik milliyetlerin kültürel ve siyasi eşit yurttaşlık hakları garanti altına alınabilir. Federatif bir yönetim biçimi ve kimi federasyonların içinde özerk yapıların oluşturulması aynı zamanda yerel yönetimlerin sosyalist demokrasi temelinde yeniden örgütlenmesini de beraberinde getirecektir. Merkezi devlete bağlı ve onun ilkeleri temelinde federatif ve özerk eyalet niteliğinde cumhuriyetlerin oluşturulması ülkenin her ilinin ve coğrafi

bölgesinin de dengeli ve eşit gelişiminin, ve aynı zamanda ülkenin merkezi yönetimine doğrudan katılımının garantisi olacaktır. Ülkemizde başta Kültür ulusal sorunu olmak üzere ulusal sorunların çözümü, aynı zamanda devletin yeniden kuruluşu temelinde Sovyet örneğinde başarıyla uygulandığı şekilde yaşama geçirilebilir.

İki örnekte, Ekim Devrimi ve Sovyet deneyimi ile ülkemizdeki güncel tartışılan sorunları arasında kurulabilecek ilişkiyi dile getirmeye çalıştık. Bu örnekler daha da artırılabilir gibi, özellikle Anayasa tartışmaları sürecinde sadece propaganda amaçlı dahi olsa **TKP'nin alternatif bir anayasa taslağı** hazırlayıp bu taslak temelinde yığınlar arasında ideolojik, politik ve örgütsel çalışmalarını geliştirmeleri yapılması gereken bir çalışma olmalıdır. Böylece yıllar yılı anti-komünist ve anti-sovyet propagandanın etkisinde olan işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları komünistlerin görüşleri ile daha yakından tanışabilecek ve ön yargılarını yıkacaklardır. Bu çalışmaların somutlanacağı ve Türkiye devrimi yolunda işçi sınıfının siyasi ve toplumsal bağlaşıkları ile pratikte geliştirilebileceği organlar ise **Halk Meclisleri ve İşçi Konseylerinin** oluşturulup çalıştırılması ile mümkün olacaktır. Herkesin gerekliliğine vurgu yaptığı ancak sunni olarak bir türlü oluşturulamayan işçi sınıfı öncülüğündeki **Devrimci Halk Cephesi** de tüm meclislerin, konseylerin, sendika, demokratik kitle örgütleri, gençlik ve kadın örgütleri ile devrimci siyasi partilerin katılımı ile oluşturulabilecek, hedeflenen Sosyalist düzenin nüveleri bu mücadele süreci içinde adım adım örülebilecektir.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. Yılına karşılamak için bu nitelikte bir çalışma planlanmasını öneriyor, parti organlarında ve dost devrimci örgütlenmeler ile konunun ele alınmasını gerekli görüyoruz.

Bilen, Demir, Tok, Özgür, Deniz Yoldaşlar Mücadelemizde Yaşıyor !

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Kasım ayı partimizin değerleri yoldaşlarımızın toprağa düştükleri günler açısından yoğun bir ay. **Bilen** (Marat) yoldaşın, **Zeki Baştımar** (Yakup Demir) yoldaşın, **Talip Öztürk** (Tok) yoldaşın, **Ali İhsan Özgür** yoldaşın ve **Mustafa Hayrullahoğlu** (Deniz) yoldaşın yıldönümleri ardı ardına geliyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin genç sıra neferleri, yoldaşlarımızın kavga arkadaşları ile birlikte 2016 yılının yıl dönümlerini hummalı bir faaliyet içinde karşıladılar.

Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi çerçevesinde, **10 Ekim 2016 ile 28/29 Ocak 2017** tarihleri arasında tarif edilen eylem programı temelinde yoldaşlarımız ve parti örgütlerimiz yoğun bir çalışma içinde bulunuyorlar.

1. Likidasyonu kırma sürecinde ulaşılan komünist niteliği niceliğe dönüştürmek,

2. Gençlik ile bağlanmak, işçi sınıfı içinde, fabrikalarda kaleler oluşturmak ve

3. Yoldaşlarımızın uğruna mücadele ettikleri partimizi yığinsal, savaşkan, legal bir özne olarak Türkiye politikalarına müdahil bir güç durumuna yükseltmek, bu süreçte yürütülen faaliyetin özünü oluşturuyor.

Merkezi organlarda alınan kararlar

doğrultusunda bölgelerde ve yerelerde yürütülen çalışmalar, partimizin ideolojik-politik etkinliğini artırmak ve örgütlenmesini yaygınlaştırmak için gerekli tüm faaliyetleri içeriyor. Eski dostlar, yoldaşlar ziyaret ediliyor, yeni genç yoldaşlar ile görüşülüyor, tartışılıyor, yeni ilişkiler kuruluyor, fabrikalara, işyerlerine yönelik çalışma planları hazırlanıyor ve uygulanıyor. Tüm bu çalışmalar yürütülürken partimizin yeni temel belgeleri tartışılıyor, parti yayınları okunuyor, yoldaş ve dostların görüşleri, katkıları alınıyor.

Bu çalışmalar belirli bir program çerçevesinde yürütülürken içimize kapanıp kalmıyoruz. Ülkedeki güncel politik gelişmelerin gündeme getirdiği konularda merkezi ve yerel anlamda bağlaşıklık ve güç birlikleri içerisinde ortak çalışmalar gerçekleştiriliyor. Eylemlerde yapıcı işbirliklerinin geliştirilmesi için bütün olanaklarımız seferber ediliyor. AKP-Saray Diktatörlüğü'nün içeride ve dışarıda izlediği faşist, baskıcı, savaşı, yayılmacı politikalarına karşı işçi sınıfına ve halka bu gidişatin çıkmaz bir yol olduğu anlatılıyor.

Bize göre, Kasım ayında ve tüm mücadele süreçlerinde genelde yitirdiğimiz tüm yoldaşları anmanın en onurlu yöntemi, onların mücadelelerini daha da yükseltmeye ve uğruna mücadele ettikleri, toprağa düştükleri idelerin Türkiye topraklarında yaşama geçirmeye göre çalışmaktır. Saflarımızı genişleterek sıkılaştırmak, savaşım yöntemlerimizi ve yeteneklerimizi yükseltmek, devrim mücadelesinde düşen tüm yoldaşlarımızın hesabını burjuvaziden devrimi

gerçekleştirerek ve ülkede Sosyalizmi kurarak sormaktır. Düşmana en büyük acıyı verecek ve mücadele içinde toprağa düşen yoldaşlarımızın anısını en doğru şekilde yaşatacak yol budur.

Ülkemizde devrimci ve komünist olmak bedel ödemeyi gerektiriyor. Bugüne dek bu bedeli ödemiş partili/partisiz yoldaşlarımızın ve farklı devrimci örgütlenmelerin mensubu yoldaşlarımızın yiğitlik, fedakarlık, cesaret ve devrimci kararlılık açısından aralarında bir fark yoktur. Mustafa Suphi ve yoldaşları ile Mahirleri, Denizleri, İbolari, Hayrullahoğlu Denizleri, Mahsumları, Tayfunları ayrı ayrı değerlendirebilir miyiz? Bu ve daha binlerce yoldaşlarımız başkaları kendi kabullarına çekilmiş olarak yaşarken veya sadece doğruları söylediklerini zannetmeyle yetinirken bir insanın yaşamında en zor verilecek olan ve bir daha geri dönmeyecek olan olgu olan canlarını ortaya koyarak fedakarca, cesurca bir duruş sergilemişlerdir. Hiç kimse kendisi için canını vermez. Bu canlar işçi sınıfı, halklarımızın kurtuluşu için devrimci mücadelede verilmiştir. Bilen yoldaş, Demir yoldaş ve onlar gibi daha yüzlercesi ise sıcak savaşım da toprağa düşmemekle birlikte aynı kararlılık ve inançla politik sürgünde görevlerinin başlarında can vermişlerdir.

Bu bilinç ve düşünceler ile komünist ideleri yükseltmek için, daha fazla devrimcileşmek için ilerlediğimiz her mesafe ve elde ettiğimiz her kazanım tüm devrim şehitlerinin vasiyetlerinin gereğidir.

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (4)

V. SOSYALİZM'DE TOPLUMSAL VE SİYASAL YAPI

Siyasal İktidar:

Sosyalizmde siyasal iktidar Proletarya Diktatörlüğüdür. Proletarya Diktatörlüğü'nün inşası ve üretim araçlarının toplumsallaşması koşullarında, iktidarın nüveleri üretim birimlerinden, fabrikalardan başlamak üzere, toplumun tüm alanlarında oluşturulur. Yerleşim birimleri, mahalleler, semtler, ilçeler, iller, bölgeler ve eyaletler, işçi sınıfının yönetim meclisleri vasıtasıyla yapılandırılacaktır. İşçi sınıfı, bağlaşıkları ile birlikte **Türkiye Komünist Partisi** öncülüğünde oluşacak **Devrimci Halk Cephesi** ile yönetimi yürütecektir. Devrimci Halk Cephesi içinde farklı toplumsal ve siyasal yapılanmalar temsil edilebilecek, Meclis'lerin oluşum koşulları oluştuğunda seçim esasına göre gerçekleştirilecektir. Devrimci Halk Cephesi, Türkiye Ko-

münist Partisi ile birlikte sosyalist bir toplum kurmayı kabul eden tüm emekçi ve devrimci partilerin, sendikaların gençlik, kadın, çevre örgütleri ve toplumsal inisiyatiflerin iktidara geçmesi örgütlü birleşik güçüdür.

Merkezi iktidar, devrimin en büyük kazanımı ve sosyalizmin kurulmasını mümkün kılan unsurdur. Ancak, işçi sınıfı ve Komünist Partisi, toplumda sosyalizme ait mevziler yaratmak ve geliştirmek zorundadır. Bu çerçevede yerel işçi konseyleri ve emekçi meclisleri, emekçi sınıfların meslek ve kitle örgütleri, kültürel organizasyonlar, sosyalizmi savunan ve gücünü doğrudan halkın inisiyatifinden alan tüm hareketler bu tarzda, proletarya iktidarının birer mevzisi olarak değerlendirilecek ve güçlendirilecektir.

Sosyalizmde toplumun ve devletin öncü gücü olan Komünist Partisi'nde yozlaşmayı ve

bürokratikleşmeyi engellemenin yolu, bir yandan Partili olmanın yaratabileceği maddi avantajları ortadan kaldırmak, öte yandan da kitlelerle bağı canlı tutarak emekçilerden gelecek uyarı, eleştiri ve öneri kanallarını açık tutmak, partiye ve sınıfa her seviyede hesap verme konusundaki hassasiyeti korumaktır.

Güvenlik kentsel ve kırsal alanda **Halk Millisleri** tarafından sağlanacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin mevcut yapısı dağıtılarak, **Halk Ordusu** olarak yeniden yapılandırılacaktır. Halk Ordusu'nun yegane görevi Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'ni savunmaktır. Her yurttaş, cinsiyetine bakılmaksızın belirli bir süre yurt savunması hizmeti vermekle yükümlü olacaktır. Bireysel manevi tercihleri nedeniyle siyahlı yurt savunması hizmetini vicdanen retçö hakkı tanınacak, vicdani retçilere hizmetlerini sivil ve sosyal alanlarda yerine getirme olanağı tanınacaktır.

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (4)...(5. sayfadan devam)

Ekonominin Yeniden Örgütlenmesi:

Proletarya iktidarının oluşması ile atılacak ilk adım temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, iç ve dış ticaretin devletleştirilmesi, sanayiide ve tarımda planlı ekonomiye geçişin örgütlenmesidir. Stratejik temel sektörler, alt yapı kurumları, ulaşım, taşımacılık, sağlık, eğitim, medya, petrol, maden, enerji, liman, hava limanları, gibi kurumlar ve işletmeler ilk aşamada devletleştirilecektir. Bu adımların atılması hem ulusal anlamda ama aynı zamanda uluslararası anlamda pazar ekonomisinden planlı ekonomiye geçişin sancılarını, çeşitli kesimlerin direnişini, sabotajlarını ve uluslararası emperyalist merkezlerin genç proletarya iktidarını zor duruma düşürmek için alacağı her türlü önlemi ve yaptırımı içerecektir. Uluslararası emperyalist finans kuruluşları ve örgütlenmeleri ile ilişkiler kesilecektir. Emperyalist ülkelerin ülkeyi sulta altına alan tüm ekonomik anlaşmalar, siyasi anlaşmalar gibi yırtılıp atılacak, burjuva iktidalarının girdiği yükümlülükler reddedilecektir. Sorunların aşılması ve kuruculuk döneminin başarılı bir biçimde örgütlenmesi için, proletarya iktidarının, işçi sınıfı öncülüğünde, tüm emekçi katmanların dahil edilmesi ile toplumsal anlamda yeniden örgütlenmesi görevi büyük önem taşıyacaktır. Proletarya diktatörlüğü bu sürecin ekonomik görevlerinin yürütülmesinde kilit önemde olacaktır. Burjuvazinin sabotaj ve engelleme girişimleri bertaraf edilirken, burjuvazinin elinde o güne kadar biriken, bilim, teknoloji ve üretim konusundaki bilgi ve deneylerin proletarya iktidarı lehine, ülke halklarının çıkarına kullanımı için yol ve yöntemler geliştirilecektir. Burjuvazinin işletme ve yönetim kademelerindeki unsurlarının bir biçimde bu sürece katılımının örgütlenmesi sağlanacaktır.

İşçi Sınıfı:

İşçi sınıfı toplumun yönetici ve geliştirici öncü gücüdür. Sosyalizmde üreten de yöneten de işçi sınıfı olacaktır. Bu koşulların gerçekleşmesinde işçi sınıfının tinsel, bilimsel ve kültürel gelişimi için toplumsal aktiviteler örgütlenecektir. İşçi sınıfının kapitalizmde mahrum kaldığı mesleki ve genel eğitim olanakları sağlanacaktır. Bunların güvencesi, sosyalist toplumda yeni bir işlev kazanacak olan sendikalar. Toplumdaki tüm ücretli emekçileri saflarında toplayarak, onların ekonomik, mesleki, demokratik ve tinsel ihtiyaçlarının karşılanmasını takip edecek; işyeri seviyesinden iktidar organları seviyesine kadar her kademede yönetime katılarak işçi sınıfını yönlendirmek için eğiten birer okul işlevi görecektir.

Köylülük:

İşçi sınıfının temel bağlaşıklarından olan köylülük, büyük toprak ağalarının ve kapitalist sanayicilerin özel mülkiyetinde bulunan toprakların ve bu topraklar üzerinde kurulu tarım-sanayii işletmelerinin toplumsallaştırılması ile

yoksul köy proleterleri olmaktan kurtulacak, üretim ve yönetimdeki saygın yerini alacaktır.

Az topraklı köylünün, mülkiyet hırsı yerine toplumsal yapıya uyumu, **kooperatifleşme** ve yerine göre **toprakların kolektifleştirilmesi yoluyla toplumsallaşması** sağlanacaktır. Proletarya iktidarı, topraksız, az topraklı ve yoksul köylülüğün, işçi sınıfının bağlaştığı olarak sosyalizmin kuruluşu ve gelişimine katkılarını garanti altına almak için bir yandan kırsal alanda sanayileşmeyi geliştirecek, tarım-sanayii komplekslerini kuracak, diğer yandan da proleterleşen köylülüğün bilimsel, kültürel ve teknik alanda eğitimini yükseltmek için, kırsal alanda da kadının özgürleşmesi için gerekli önlemleri alacak ve uygulamaya sokacaktır. **Kırsal alanda, üretimin temel ekonomik örgütlenme biçimi, Kooperatifler ve Tarım-Sanayii Kompleksleri niteliğinde gerçekleştirilecektir.**

Küçük Burjuvazi:

O güne dek devlet bürokrasisinde, ticaretle ve hizmet sektöründe yer bulan küçük burjuvazi, gelişen koşullar temelinde en büyük özelliği olan, "standartlarını koruma" ve "sınıf atlama" özleminden kurtulacak, süreç içinde, toplumsal konumundan değer kaybetmeden proleterleşecektir. **Kapitalizm koşullarında varlıklarını kaybederek, olumsuz anlamda, istemeden proleterleşen Küçük Burjuvazi, sosyalist toplumda kendi istemi ve çıkarları temelinde proleterleşecek ve işçi sınıfının köylülük ile beraber en önemli bağlaşıklığı olacaktır.**

Küçük burjuvazinin mülkiyet edinme özlemi ve daha önce sınıf atlama amaçlarının giderilmesinde, sosyalist eğitimin önemli bir rolü olacaktır. Sosyalist düzenin ve sosyalist toplumsal mülkiyetin önem ve değerinin bu katmana kavratılması ertelenemez ve sürekli olması gereken bir ögedir. Gerek Sovyetler Birliği, gerekse de Dünya Sosyalist Sistemi üyesi diğer sosyalist ülkelerde, sınıf olarak var olmamalarına karşın, karşı-devrim, "küçük burjuva" hevesli bu toplum kesimleri tarafından beslenmiştir. Bu olgudan çıkarılması gereken çok önemli dersler vardır. Çünkü, işçi sınıfı ile iç içe yaşayan ve çalışan bu kesimler, ideolojik anlamda yeteri kadar eğitilmezler ise bütün olumsuz özelliklerini işçi sınıfının içine taşımaktadırlar. Pratik bunu göstermiştir.

Orta Katmanlar:

Bu kesim, orta ve küçük işletme sahibi burjuvalardır. Kapitalizmin ve dolayısıyla sanayileşmenin gelişmesinin bir unsuru olarak gelişen orta ve küçük büyüklükteki işletme sahibi burjuvalar, hem burjuva olmanın bütün özelliklerini taşımışlar, hem de büyük ve telceli burjuvazinin onlara karşı uyguladığı baskı ve sömürü politikalarından dolayı **sınıfsal anlamda olmakla birlikte,** kendi çıkarlarını korumak amacıyla kimi süreçlerde onların **karşısında**

yer almışlardır. Genel anlamda ise, doğrudan işbirlikçi oligarşi içinde yer almamakla birlikte, burjuva iktidarına "omuz veren" taşıyıcı güçleri olmuşlardır.

Bu kesimlerin içinde, gelişme süreci farklı olan gruplar vardır. Türkiye'de 1980'lerden itibaren, üretim dışı rant ve tefecilik ile gelişen, benzer özelliklere sahip "orta katmanlar" içinde sayılan, servetleri arttıkça burjuvalaşan bir toplum kesimi oluşmuştur. Özellikle devlet bürokrasisi ile işbirliği içinde, çarpık olarak gelişen bu burjuvalaşmış unsurların, sosyalist toplum düzenine entegrasyonu kolay bir süreç değildir.

Proletarya iktidarı, bu iki kesimin entegrasyonu için, onları ilk aşamada tamamen mülksüzleştirmeden, ancak sosyalist ekonominin merkezi yönetiminde özel bir konumda, onları dönüştürecek önlemler içeren politikalar temelinde değerlendirecektir. **Süreç içinde ekonomik yönetim bu unsurları, kolektif toplumsal mülkiyetin bir bileşeni haline getirecektir.**

Gençlik ve Çocuklar:

Bir toplumun nasıl şekilleneceği o toplumun gençliğinin şekillenmesine birebir bağlıdır. Gençliğin öğrenimden başlamak üzere, mesleki eğitimi ve yüksek okul eğitimi, sosyalist toplum düzeninin değerleri temelinde gelişecektir.

Gençliğin, ideolojik ve politik açıdan kendisine ve topluma yararlı bir güç olarak yetişmesi, öncelikle çarpık burjuva eğitim ve yetiştirme kültürünün değişimi ile başlayacaktır. Gerek eğitimde fırsat eşitsizliğinin ortadan kalkması, gerekse de eğitimin üretime yönelik karakterinin geliştirilmesi ile gençlik kapitalizmden farklı olarak rekabetçi değil, yaratıcı bir gelişme çizgisi izleyecektir. Herhangi bir üretim sektöründe mesleki eğitim yoluyla uzmanlaşma, yüksekokul veya üniversite benzeri eğitimden daha az değeri olan bir eğitim olarak değerlendirilmeyecektir. İlk, orta ve üst aşamadan oluşan toplam 10 yıllık bütünsel bir **Politeknik Eğitim Sistemi** sürecinden sonra, isteyen gençler mesleki eğitim kurumlarına, isteyenler de yüksek okul kurumlarına hazırlık okullarına yönelebileceklerdir. Meslek eğitimi sürecini seçen gençlere de eğitimlerinden sonra, üniversite ve benzeri yüksek okul yolu açık olacaktır.

Gençler, öğrenim dışı süreçlerde de toplumun yönetimine ve gelişimine doğrudan aktif olarak katılacaklardır. Toplumda sosyalizmin inşasına katılan gençlik örgütlerinin (komünist gençlik örgütünden başlamak üzere tüm toplumsal, sportif, sanatsal, çevre ile ilgili, emekçi gençlik örgütleri) oluşturacağı Gençlik Bloku üretim süreçlerinde, yerel ve genel yönetim süreçlerinde **Devrimci Halk Cephesi** bileşeni olarak somut işlev ve görevleri olacaktır. Gençlerin toplumsal haklarının korunup geliştirilmesinden, üretim ve eğitim dışı süreçlerinin örgütlenmesine kadar geniş bir görevler yelpesi

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (4)...(6. sayfadan devam)

zesi gençlik tarafından bizzat yürütülecektir. **Gençlik, sosyalist toplum düzeninde, toplumun tüm hücrelerine etkide bulunan, dinamik, geliştirici, eğitici ve örgütleyici bir güç olacaktır.** Spor ve kültür etkinliklerinin toplumun en küçük üretim ve yerleşim birimlerinden başlayarak, ülke çapında örgütlenmesinde belirleyici rol oynayacaktır. Yeni toplumun ideolojik formasyonu, yeni nesil gençlerin katılımcı, aktif, örgütleyici katkıları ile şekillenecektir.

Partimiz, gençlik öncesi yaş grubundaki çocukların eğitim ve gelişimine özel bir önem verecektir. Çalışan anne ve babaların çocuklarının boş zamanlarını değerlendirme, okul eğitimi öncesi öğrenimi, spor, kültür ve tatil aktiviteleri alanında özel bir çalışma gerçekleştirecektir. Gençlik Bloku bu çalışmaların yönetimi ve yürütümünü üstlenecektir. Partimiz, çocuklara yönelik bir örgütlenme olarak **Genç Öncüler Çocuk Örgütü**'nün henüz bugünkü kapitalizm koşullarında yaşama geçirilmesine ve çocukların, eğitim, öğrenim öncesi yeteneklerinin geliştirilmesine, yoksul ailelerin çocuklarına fırsat eşitliği sağlaması konusunda çalışmalar yürütülmesine, olanağı olmayan ailelerin çocukları için Çocuk Tatil Kampları düzenlenmesine özel bir önem veriyor.

Sosyalizm, çocukların tek ayrıcalıklı "sınıf" olduğu bir toplum düzenidir. Çocuklar, geleceğin gençleri, gençler de geleceğin yetişkinleri olarak toplumun temel unsurlarıdır. Sosyalizm, çocukların tinsel ve bilimsel olarak en uygun ortamlarda yetişmeleri için, beslenmeden kreşlere, giyimden okul eğitimine dek çocuklara yönelik özel maddi toplumsal olanaklar sunacaktır.

Kadının Özgürleşmesi:

Kapitalist toplum, kadını köleleştiren, haklarını gasp eden bir toplumdur. Ataerkil dinsel kültürün de etkisi altında, kadın, üretim sürecinin dışına itilmiş ve metalaştırılmıştır. Üretime katılan kadınlar ise eşit haklardan yoksun olarak çifte sömürü altındadırlar. Toplumda kadına yönelik erkek şiddeti kanıksanmış bir hal almıştır.

Sosyalist toplum düzeni kadınlara öncelikli olarak insanlığın varoluşu ve gelişiminde oynadıkları analık rolü ile değer verir. Komünistler bu bakış açısı ile kadınlara erkeklerin karşısında eşit bir rol değil, daha saygın bir değer biçer. Kapitalizmde kadının aşağılanması, aile içi ve toplumsal şiddete maruz kalması, üretimde ve yönetimde eşit olmayan koşullarda yer alması olgusu, ev kadınlarının sigortalılığı dahil, kadınların sosyal güvenlik uygulamalarında yaşadıkları eşitsizlik, Sosyalist düzende ortadan kalkar. Bu bakış açısı ve uygulamaların ortadan kalkması kendiliğinden olmaz. Sosyalist Toplumun anayasal haklar ile çerçevesini garanti altına alacağı kadın hakları, kadın ve erkek, toplumun bütün bireylerinin bilimsel eğitim ve kültürünün geliştirilmesi ile koşut olarak toplum-

da yerleşecektir.

Sosyalizm, üretim, siyaset, eğitim, kültür, spor ve özel yaşam alanlarında kadınların hem ailede, hem de toplumun bütününde özgürleştiği bir toplum düzenidir. Kadın toplumun her alanında eşit haklara ve bu hakların engelsiz, özgür iradesiyle kullanacağı olanaklara sahiptir. Bütün toplumsal süreçlere doğrudan katılır ve yönetimde söz sahibidir.

Kapitalizm koşullarında örgütlenen ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist ve komünist kadın örgütleri kapitalizm koşullarında kadınların örgütlenmesini, eşit haklar için mücadelesini, üretimde kadın haklarının korunması için etkinlikler geliştirirken, bu örgütler Sosyalist toplum düzeninde, birleşik bir Kadın Bloku şeklinde **Devrimci Halk Cephesi**'nin önemli bir bileşeni olarak toplumun gelişiminin yönetimine katılır. Kadınların, bilimsel, kültürel, sportif, eğitimlerinin sağlanmasında seferberlik örgütler.

İnsanın insan tarafından sömürülmediği toplum düzeni olan Sosyalizm, aynı zamanda kadınların erkekler tarafından sömürülmediği bir düzendir. Kadınlar en küçük üretim ve yerleşim biriminden, proletarya iktidarının en üst yönetimine kadar, eşit haklı bireyler olarak temsil edilirler. Aile içinde kadının konumu ataerkil alışkanlık ilişkilerinden kurtulur, eşit haklı söz sahibi olur.

Kadınların sağlığı ve kadınlara özgü hastalıkların önceden önlenmesi amacıyla sosyalist devlet özel programlar uygulayacak ve bu alanda özellikle kırsal alanda kadınları bilinçlendirecektir.

Kadınların eğitime özel bir önem verilecek, okuma-yazma bilmeyen kadın kalmayacak ve eğitim teşvik edilecektir.

Çevre Sorunu:

Türkiye kapitalizmi, her geçen gün azgınlaraşan rant ve sömürü arayışı içinde gerek kentlerde, gerekse kırsal kesimde ülkemiz tabiatına geri dönüşü olmayan zararlar vermektedir. Başta İstanbul olmak üzere, büyük kentlerin yeşil alanları hızla tükenmektedir. "Ekonominin enerji ihtiyacını karşılama" adına, HES çözümü çarpık bir mantıkla ve doğayla yerleşim birimlerine zarar verecek biçimde, Anadolu halklarına dayatılmakta; rüzgâr ve güneş gibi çok daha ucuz ve verimli enerji kaynakları yerine oldukça riskli olan nükleer teknolojilere kapitalist kazanç hırsıyla akıl almaz yatırımlar yapılmaktadır. Sosyalizm, bu akıl dışı gidişe son verecektir:

- Şehirlerdeki çevre sorunun özü, plansız ve çarpık şehirleşmedir. İstanbul ve Ankara'daki aşırı nüfus yoğunluğu, kabul edilebilir ve sosyo-ekonomik açıdan sürdürülebilir bir olgu değildir. Doğru ve etkin yatırım politikalarıyla, nüfusun ülkede daha dengeli bir dağılıma kavuşması için mücadele edilecektir.

- Şehirlerde yeşil alan talanına son verile-

cek, insan ve çevre sağlığı için zorunlu olan noktalarda gereksiz beton alanlar yok edilerek yeşil alanların yeniden canlanması sağlanacaktır.

- Enerjide, ülkemizin coğrafi konumu ve iklimi dolayısıyla büyük bir doğal avantaja sahip olduğu rüzgâr ve güneş enerjisi teknolojilerinden azami ölçüde yararlanılacaktır. Yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımına ağırlık verilecektir.

- Kâr hırsına son verileceği gibi, sosyalist geçmişimizde de çevre sorunlarına yol açan tek taraflı ve aşırı hırslı sanayi projelerinden kaçınılacak; tüm ekonomik atılımlar, ilgili bölge-lerin emekçileri ve çevre uzmanı kuruluşlarla birlikte, ortak uyum temelinde ele alınacaktır.

- Emperyalist sömürünün ve bağımlılığın bir mekanizması olan "GDO'lu tarım"a son verilecek, insan sağlığı için de ciddi bir tehdit oluşturan bu tohumların yerine, ülkemiz insanını yüzyıllardır besleyen doğal tohum türlerinin gelişimine öncelik verilecektir.

- İnsanın mutluluğu için doğal kaynaklar kullanılırken, doğayı tüketmek veya onun dengisini bozmak yerine, var olan kaynakları rasyonel kullanmak ve mümkün olan alanlarda (bitkisel ve hayvansal kaynaklarda) "doğadan aldığı ona geri vermek" prensibi gözetilecektir.

Her şeyden önce, 19.yüzyıl burjuva modernizminin bir ürünü olan "doğanın mutlak hakimi insan" ideolojisi yerine "doğanın bir parçası olan ve onunla uyum içinde yaşayan insan" anlayışı getirilecektir. Çocukluktan başlayarak tüm halk, doğayı, hayatı ve tüm canlıları sevmek ve koruma ruhu içinde eğitilecektir.

Göçmen İşçiler:

Altmışlı yılların sonu itibarıyla, bugüne dek milyonlarca işçi ve emekçi ucuz işgücü olarak yurtdışına gönderilmişlerdir. Yetmişli ve seksenli yıllarda politik göçmenlerin de katılımı ve önemli bir kısmının yurtdışında kalıcılığı ile yurtdışında milyonlara ulaşan bir Türkiyeli göçmen kitlesi oluşmuştur. Öncelikle, başta Federal Almanya olmak üzere, Fransa, Avusturya, Hollanda, İsviçre, Belçika ve İngiltere'ye yönelen göç, daha sonraki yıllarda ABD ve Avustralya'ya kadar uzanmıştır. Seksenli yıllarda Libya, Suudi Arabistan, Mısır ve Irak'a gidişler olmuştur. Doksanlı yıllarda ise Sosyalist Dünya Sistemine bağlı ülkelerin kapitalizme dönüşmesi ile yüzbinlerce işçi başta Rusya Federasyonu olmak üzere, BDT ülkelerine ve Romanya'ya gitmiştir. Bugün, başta Federal Almanya olmak üzere, Batı Avrupa ülkelerinde ve Rusya Federasyonu ile BDT ülkelerindeki işçiler kalıcılığı eğilimleri göstermektedirler. İstatistikler, Federal Almanya'daki toplam 3,5 milyonluk Türkiyeli, Türk ve Kürt nüfusun 1 milyonun Federal Alman vatandaşlığına geçtiği

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (4)...(7. sayfadan devam)

klerini belirtmektedir. Ancak, vatandaşlık hakkı elde eden göçmenler de dahil, göçmen işçilerin doğdukları topraklar ile ilişkileri kesilmemektedir. Yurtdışında doğan ve yetişen gençler açısından da ülke ile bağlar kopuk değildir. Sosyalist Toplum Düzeninde işçi ve emekçileri göçmenliğe yönelten nedenlerin maddi temeli ortadan kalkacak ve işçi göçünün olmadığı koşullar yaratılacaktır. Ne ki, elli yıllık bir göçmen işçi tarihinin oluşmuş toplumsal sonuçları ortadan kalkmayacaktır. Göçmenlerin belirli kesimi, özellikle genç kuşaklar, babalarının, dedelerinin zorunlu olarak gittikleri gurbette gönüllü olarak yaşamaya devam edeceklerdir. Bu sebepten dolayı, göçmen işçiler temelinde bir politika geliştirilmek durumundadır.

Türkiye egemen sınıfları, yurtdışına göçmek zorunda bırakılan işçileri birer döviz kaynağı olarak görmekten ötesinde onların sorunları ile ilgilenmemiştir. Gittikleri ülkelerin egemen sınıfları ise onları "misafir işçi" olarak nitelendirmiş, onların tüm vergi ve sosyal kesintilerini aldıkları halde, seçme ve seçilme hakkı dahil, eşit haklar tanımamışlardır. Türkiye hükümetlerinin de bu yönde hiç bir çabası olmamıştır. Bugün seçme ve seçilme hakkını elde eden kimi göçmen işçiler, yaşadıkları ve çalıştıkları ülkelerin vatandaşlıklarına geçtikleri için bu hakka sahip olmuşlardır.

Türkiye Komünist Partisi **"tek ülke, tek sınıf, tek parti"** ilkesinden yola çıkarak yurtdışındaki göçmen işçileri bulundukları ülkelerdeki kardeş Komünist Partilerinde örgütlenmeye çağırıyor. Sosyalizmde göçmen işçilerin, hangi ülkelerde yaşıyorlarsa yaşasınlar, ekonomik, politik ve kültürel haklarını güvence altına almak için göçmenlere yönelik özel bir bakanlık kurularak, sorunlar yeniden irdelenecek ve çözücü aktif bir devlet politikası oluşturulacak, ülkeler ile ikili ilişkilerde bu haklar sonuna savunulacaktır. Federal Almanya örneğinde olduğu gibi, **"çifte vatandaşlığı"** kabul etmeyen ülkeler ile ikili ilişkilerde bu sorunu çözmek için somut adımlar atılacaktır. "Dövizli askerlik" ve yüksek "idari harçlar" adı altında T.C. Hükümetlerinin, Konsoloslukları eliyle yürüttükleri soyguna son verilecektir. Göçmen işçilerin bulundukları ülkelerde Konsolosluklar ve Büyükelçilikler aracılığı ile Türkiye'deki seçimlerde oy kullanmaları sağlanacaktır. Vatandaşlıktan atılmış veya değişik siyasi nedenlerle ülkeye dönmesinde engel bulunan **politik göçmenlerin** ülkeye dönmesi ve vatandaşlık haklarını tekrar elde etmeleri sağlanacak, geriye yönelik gasp edilmiş sosyal hakları iade edilecektir.

LBGTTİ Mensupları:

Lezbiyen, gey, biseksüel ve transgender (travesti), transident ve interseksüel kelimelerinin baş harflerinden oluşan LBGTTİ tanımlaması, toplumda eşcinsellerin eşit hakları mücadelesi ile tanınmaktadır. Kökleri M.Ö.

2000-3000 yıllarına kadar uzanan LGBT hakkında ilk yazılı belgeler eski Mısır, Sümerler ve Hititlere dek uzanır. Bazı Mezopotamya tapınaklarında ve daha sonra eski Yunan sanatında LBGTTİ konuları yer almıştır. Hristiyanlığın gelişimi ile eşcinselliğin yasaklanması, LBGTTİ mensuplarının toplumda aşağılanması ve ötekileştirilmesini yerleştirmiştir.

LBGTTİ hareketi, verdikleri eşit haklar mücadelesi ile toplumsal muhalefetin bir bileşeni haline gelmiştir. Komünistlere göre, kapitalist burjuva toplumunun LBGTTİ bireylerine yaklaşımı cinsel istismar, şiddet, ayrımcılık ve eşitsizliktir. Kapitalizm LBGTTİ bireylerini sınıfsal olarak da en altlara itmekte ve yaşamlarını idame ettirebilecekleri tek alan olarak güvence-siz seks işçiliğine zorlamaktadır.

Sosyalist toplum düzeni, LBGTTİ'lerin toplumda eşit haklı yer almalarını sağlayacak ve cinsel tercihlerinden dolayı mahkum edilmelerine son verecektir. Doğada var olan bir unsur olan LBGTTİ gerçeği göz ardı edilmemesi, aksine sosyalizm kuruculuğunda LBGTTİ'lerin aktif yer alması sağlanmalıdır. LBGTTİ olmanın, doğal fizyolojik unsurları dışında, kısmen, kapitalist düzenin bir eseri olarak sonradan oluşmasının koşulları da sosyalist toplum düzeninde ortadan kaldırılacaktır.

Sosyalizmde Kültür, Sanat, Spor ve Eğitim:

Burjuvazi, Kapitalist-Emperyalist toplum düzeninde, özellikle, kültür, sanat, spor ve eğitim dallarını kullanarak, ideolojik olarak toplumu biçimlendirmiştir.

Burjuvazi bir yandan geniş toplum kesimlerini sınıfsal-toplumsal özden uzaklaştırarak, apolitize ederek, diğer yandan ise kendi egemenliğini pekiştirerek sürdüreceği ögeler ile çarpıtarak toplumun tinsel yapısını çürütmektedir.

Sosyalist Toplum Düzeni hem burjuvazinin bu derin tahribatını ortadan kaldırmak, hem de sınıf eksenli, işçiden, emekçiden, halktan yana tinsel olguları geliştirmek görevi ile karşı karşıyadır.

Kültür ve sanat, hem tek tek ulusların, kültürlerin, halkların tarihi geleneklerinin devamını sağlayacak, hem de evrensel değerler ile birleştirilmesi amacıyla yeniden örgütlenecektir. Kültür ve sanat, tarihsel ve güncel toplumsal gelişmelerin farklı araçlarla ifade edilerek yorumlanmasıdır.

Sosyalist gerçekçi kültür ve sanat ise, işçi sınıfının ve ezilen, sömürülen emekçi halkların, baskı ve sömürden kurtulduktan sonra kendi dinamikleri ile yaşamı ve toplumu yeniden kurmalarını simgeler. O açıdan **kültür ve sanat devrimci bir eylemdir**. Toplumda yüzyıllar boyunca ezilen ve sömürülen sınıfların içinde barındırdıkları yeteneklerin, cevherlerin, olanak sunulunca dışa vurumudur. Sosyalist Toplum Düzeni, işçi sınıfının politik iktidarı, kültür ve sanat alanında tüm toplumun yararlanacağı şekil-

de düzenlemeler yaparak, bu alandaki gelişmeleri devlet politikası olarak örgütleyecek ve destekleyecektir. **Sanat ve kültür, mutlu bir azınlığın tekelinden çıkarılıp tüm toplumun kullanımına sunulacaktır.**

Kapitalizm, **spor** da bütün dallarında kendi sınıfsal çıkarları için kullanmış ve spordaki insan vücudunu geliştirici, yaratıcı yarışmayı teşvik eden, insan sağlığının bir parçası olan olguyu ticari bir meta haline getirmiştir. Diğer yandan ise, farklı spor dallarını, toplumu, sınıfsal, siyasi sorunlardan uzaklaştırmak için kullanmıştır. Kapitalizmde "profesyonel spor" tekellerin burjuvazinin egemenliğinde bir rant unsuru haline getirilmiştir.

Sosyalist Toplum Düzeninde, spor, insanı tinsel ve fiziksel açıdan geliştirecek bir bilim dalı olarak topluma mal edilerek geliştirilecek, tabana indirilecektir. Çocuk yaştan başlamak üzere ve en ücra yerleşim birimlerini, üretim birimlerini kapsayacak şekilde spor bilimi yeniden örgütlenecektir. Bu amaçla eğitimler yetiştirilecek, komünlerde spor tesislerinin yaygınlaştırılması gerçekleştirilecektir. Sporda amatör ruh geliştirilecek, kapitalist spor anlayışının tüm izlerinin kökü kazınacaktır.

Ulusal ve uluslararası müsabakalar için toplumun tüm kesimlerinden en iyi unsurların yetiştirilmesi için programlar düzenlenecek ve yeni spor anlayışı topluma özümsetilecektir. Ülkede bir sportif örgütlenme seferberliği yaratılacaktır.

Eğitim alanında tüm fırsat eşitsizlikleri ortadan kaldırılacak, okul öncesi yaşlardan itibaren başlamak üzere üretime ve topluma yönelik bir eğitim sistemi geliştirilecektir. **Uzmanlaşma ve yüksek öğrenim sadece elitlerin yararlandığı kariyer olmaktan çıkarılacaktır.** Bu amaçla okul öncesi eğitim için her yerleşim birimi ve üretim biriminde çocuk yuvaları, kreşler, ana okulları kurulması şart koşulacaktır. Bu uygulama için yeterli sayıda ve nitelikte eğitimci yetiştirilecektir.

İlkokul, ortaokul ve üst aşamayı kapsayan **10 yıllık Politeknik mecburi temel eğitim sistemi uygulanacaktır.** Okul ile üretimin ve bilimin bağı daha bu süreçte sağlanacaktır. 10 yıllık temel Politeknik eğitimden sonra 2 yıllık meslek liseleri veya geliştirilmiş liseleri ile gençler mesleki alanda uzmanlaşacaklardır. Her iki liseyi bitirenler de üniversite ve benzeri yüksek okula devam etme hakkı kazanacaklardır. Eğitim ve öğrenim parasız olacak, eğitim birimleri ile üretim birimleri arasında yakın işbirlikleri kurulacaktır. Tüm öğrenciler lise eğitiminden itibaren burs alacaklardır. Eğitim ve öğrenimin nitelik ve kalitesinin, bilimsel yönlerinin geliştirilmesi için öncelikle eğitim ve öğretim kadroları yetiştirilecektir. Bilimsel alanda yaratıcı ve geliştirici yarışmalar, icat ve buluşlara yönelik çabalar desteklenecek, teşvik edilecektir. Türkiye Sosyalist Federatif Cumhuriyeti, ana dille eğitimin anayasal hak haline geldiği ve ortak dil olarak türkçenin kullanıldığı bir bilim ve eğitim seferberliğine şahit olacaktır.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (8)

Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar

Nisan 1924

Y. V. STALİN

(Önceki sayıdan devam)

PARTİ

Devrim öncesi dönemde, az çok barışçıl gelişme döneminde, II. Enternasyonal partilerinin işçi hareketinde egemen güç olduğu ve parlamententer mücadele biçimlerinin temel biçimler olarak görüldüğü bu koşullarda parti, sonraları açık devrimci savaş koşulları altında kazandığı ciddi ve tayin edici öneme sahip değildi ve olamazdı da. Çeşitli saldırılara karşı II. Enternasyonalı savunmak için Kautsky, II. Enternasyonal partilerinin savaş aracı değil, bir barış aracı olduklarını, tam da bu yüzden savaş sırasında, proletaryanın devrimci eylemleri döneminde, herhangi ciddi birşeye girişecek durumda olmadıklarını söyledi. Bu tamamıyla doğrudur. Ama bu ne demektir? Bu demektir ki, II. Enternasyonal partileri, proletaryanın devrimci mücadelesi için işe yaramazdır; işçileri iktidara götüren, proletaryanın militan partileri değil, parlamento seçimleri ve parlamententer mücadele için düzenlenmiş bir seçim aygıtıdır. Aslında, II. Enternasyonal oportünistlerinin egemenlik döneminde proletaryanın asıl siyasi örgütünün parti değil de parlamento fraksiyonu olduğu olgusu da bununla açıklanır. Parti'nin bu dönemde gerçekte parlamento fraksiyonunun bir eklentisi ve ona hizmet etmekle yükümlü bir öge olduğu iyi bilinir. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, böylesi koşullar altında ve böyle bir partinin yönetimi altında proletaryayı devrime hazırlamak söz konusu bile olamazdı.

Ama yeni dönemin gelip çalmasıyla durum temelden değişti. Yeni dönem, sınıfların açıktan çatışması dönemidir; proletaryanın devrimci eylemleri dönemi, proletarya devrimi dönemi, güçlerin emperyalizmi devirmeye, iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesine doğrudan hazırlanması dönemidir. Bu dönem, proletaryanın önüne yeni görevler koyar: tüm parti çalışmasını yeni, devrimci bir tarzda yeniden örgütlemek, işçileri iktidar uğruna devrimci mücadele ruhuyla eğitmek, yedekleri yetiştirmek ve yakınlaştırmak, komşu ülkelerin proleterleriyle ittifakı kurmak, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketiyle sağlam bağlar kurmak vs. vb. Bu yeni görevlerin, parlamentarizmin banışıl koşullarında eğitilmiş olan eski sosyal-demokrat partilerin güçleriyle çözülebileceğini sanmak, kendini onmaz bir çaresizliğe, kaçınılmaz bir yenilgiye mahkûm etmek demektir. Üstesinden gelinecek böylesi görevlerin olduğu yerde eski partileri başta tutmaya devam etmek, tamamen silahsız durumda kalmak demektir. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, proletarya böyle bir duruma razı olamazdı.

Yeni bir partinin, militan bir partinin, devrimci bir partinin, proletaryaya iktidar uğruna

mücadelede önderlik edecek kadar cesur, devrimci durumun çapraşık koşulları içinde yolunu şaşırmayacak kadar deneyimli, hedefe giden yolda tehlikeli engellerden sakınacak kadar esnek bir partinin zorunluluğu buradan gelir.

Böyle bir parti olmaksızın, emperyalizmi devirmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak düşünülemez bile.

Bu yeni parti, Leninizmin partisidir. Bu yeni partinin özellikleri nelerdir?

İşçi sınıfının öncü müfrezesi olarak Parti.

Parti herşeyden önce işçi sınıfının öncü müfrezesi olmak zorundadır. Parti'nin, işçi sınıfının en iyi unsurlarını, bu unsurların deneyimini, devrimci ruhunu proletarya davası uğruna sonsuz fedakârlığını etmesi gerekir. Ama gerçekten bir öncü müfreme olması için, partinin devrimci teori ile, hareketin yasalarının bilgisiyle, devrimin yasalarının bilgisiyle silahlanmış olması gerekir. Yoksa parti, proletaryanın mücadelesini yönetemez, proletaryaya önderlik edemez. Eğer parti, işçi sınıfının kitesinin duygularını ve düşündüklerini kaydetmekle yetinirse, kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenirse, kendiliğinden hareketin ataletinin ve politikaya karşı ilgisizliğin üstesinden gelemezse; eğer parti, proletaryanın geçici çıkarlarının üstüne çıkamazsa, kitleleri proletaryanın sınıf çıkarlarını anlama bilinç düzeyine yükseltmezse, gerçek bir parti olamaz. Parti, işçi sınıfından ilerde olmak zorundadır; parti, işçi sınıfından daha uzakları görebilmelidir; parti, kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenmemeli, proletaryaya önderlik etmelidir. "Kuyrukçuluk" siyasetini vaaz eden II. Enternasyonal partileri, proletaryayı burjuvazinin elinde bir alet olmaya mahkûm eden burjuva politikasının bir aracıdır. Ancak proletaryanın öncü müfrezesi olan ve kitleleri proletaryanın sınıf çıkarlarını anlama bilinç düzeyine yükseltebilen bir parti, ancak böyle bir parti, işçi sınıfının trade-union'culuk yolundan vazgeçmeye ve bu sınıfı bağımsız bir siyasi güç haline getirmeye muktedir. **Parti, işçi sınıfının siyasi önderidir.**

Yukarıda, işçi sınıfının mücadelesinin güçlüklerinden, bu mücadelenin çapraşık koşullarından, strateji ve taktikten, yedeklerden ve manevralardan, saldırıdan ve geri çekilmekten söz ettim. Bu koşullar, savaş koşullarından daha az çapraşık değildir, belki daha da çapraşık. Bu koşullar içinde doğru yolu kim bulabilir, milyonlarca proletere doğru yönü kim gösterebilir? Savaş halinde olan hiçbir ordu, yenilmek istemiyorsa, deneyimli bir kurmay heyetinden vazgeçemez. Proletaryanın da, eğer amansız düşmanlarının pençesinde kahrılmak istemiyorsa, böyle bir kurmay heyetinden hiç mi

hiç vazgeçemeyeceği açık değil midir? Ama bu kurmay heyet nerededir? Bu kurmay heyeti ancak proletaryanın devrimci partisi olabilir. **Devrimci partisi olmayan bir işçi sınıfı, kurmay heyeti olmayan bir ordudur. Parti, proletaryanın savaş kurmay heyetidir.**

Ama parti sadece öncü müfreme olamaz. Aynı zamanda **sınıfın bir müfrezesi, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleri ile ona sınıksız bağlı bir parçası olmak zorundadır.** Öncü müfreme ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki fark, parti üyeleri ile partisizler arasındaki fark, sınıflar yok olmadıkça, proletarya, başka sınıflardan gelen unsurlarla kendi saflarını tamamlamadıkça, işçi sınıfı bütün ile öncünün düzeyine yükselmedikçe, ortadan kalkamaz. Ama bu fark, işçi sınıfından kopmaya kadar varırsa, parti kendi içine çekilir ve partisiz kitlelerle bağlan çözülürse, parti parti olmaktan çıkar. Parti, partisiz kitlelerle bağlı değilse, kendisiyle partisiz kitleler arasında bağlantı yoksa, bu kitleler partinin önderliğini kabul etmiyorlarsa; eğer partinin kitleler arasında manevi ve siyasi itibarı yoksa, parti sınıfa önderlik edemez. Kısa bir süre önce, partimize 200.000 işçiyi yeni üye kaydettik. Bu üye kaydının dikkate değer yanı, bu işçilerin partiye özellikle kendiliklerinden gelmemeleri, ama yeni üyelerin kabulüne fiilen katılan ve onların onayı olmaksızın bir tek yeni üyenin alınmadığı bütün partisizler kitesi tarafından gönderilmeleridir. Bu olgu, partisiz işçilerin büyük kitesinin Partimizi kendi öz partisi, kendine yakın ve yakın tanıdığı olarak gördüğünü, Parti'nin gelişmesinin ve güçlenmesinin kendilerini son derece ilgilendirdiğini ve kaderlerini Partimizin önderliğine seve seve bağladığını gösteriyor. Kanıtlamaya gerek yoktur ki; partiyi partisizler kitesine bağlayan bu çözülmez manevi bağlar olmaksızın, parti, sınıfının tayin edici gücü haline gelemezdi. **Parti, işçi sınıfının ayrılmaz bir parçasıdır.**

"Biz", diyor **Lenin**, "sınıfın partisiyiz, ve bu yüzden, hemen hemen tüm sınıf (savaş sırasında, içsavaş döneminde, kesinlikle tüm sınıf) partimizin yönetimi altında hareket etmelidir, partimizin çevresinde saflarını mümkün olduğu kadar sıklaştırmalıdır; ama kapitalizmin egemenliği altında tüm sınıfın ya da hemen hemen tüm sınıfın, öncü müfrezesinin, yani kendi sosyal-demokrat partisinin bilinçlilik ve eylem düzeyine çıkabileceğini düşünmek Manilovizm ve 'kuyrukçuluk' olur. Kapitalizm altında (daha ilkel olan, ve gelişmemiş katmanların bilincine daha kolay ulaşabildikleri) sendika örgütünün bile, işçi sınıfının tümünü ya da hemen hemen tümünü kucaklayamayacağından, akli başında hiçbir sosyal-demokrat kuşku duymamıştır. Öncü müfreme ile, ona doğru çekilen kitleler arasındaki farkı unutmak, öncünün gittikçe daha geniş kitleleri bu ileri düzeye yükseltme görevini

Leninizm'in Temeller Üzerine (8)...(9. sayfadan devam)

unutmak, yalnızca kendini aldatmak, gözlerini görevlerimizin muazzam büyüklüğüne kapamak ve bu görevlerin kapsamını daraltmak olur." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 6, s. 261-262. Rusça.)

İşçi sınıfının örgütlü müfrezesi olarak Parti

Parti, işçi sınıfının yalnızca öncü müfrezesi değildir. Eğer sınıfın mücadelesini gerçekten yönetmek istiyorsa, aynı zamanda sınıfın **örgütlü müfrezesi** de olmak zorundadır. Kapitalizm şartlarında partinin görevleri son derece büyük ve çeşitlidir. Parti, iç ve dış gelişmenin son derece çetin şartları altında proletaryanın mücadelesini yönetmek zorundadır; durum saldırıyı gerektiriyorsa, proletaryayı saldırıya geçirmeli, durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa, proletaryanın, güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalıdır; örgütsüz, partisiz işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve planlı mücadeleyi, örgütlülük ve metanet ruhunu taşımalıdır. Ama parti, ancak kendisi de disiplinin ve örgütlülüğün cisimleşmesi ise; ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesi ise bu görevleri layıkıyla yerine getirebilir. Bu koşullar olmaksızın, partinin proletaryanın milyonlarca kitlesine gerçek önderliği sözkonusu olamaz. **Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir.**

Örgütlü bir bütün olarak Parti düşüncesi, Partimizin Tüzüğü'nün birinci maddesine konan Lenin'in ünlü formülasyonu ile saptanmıştır; bu formülasyona göre **parti, örgütlerinin toplamıdır ve parti üyesi ise parti örgütlerinden birinin üyesi olan kimsedir.** Bu formülasyona daha 1903'te karşı çıkan Menşevikler, bunun yerine kendi kendini parti üyesi ilan etme "sistemini", parti üyesi "sıfatını", partiyi şu ya da bu şekilde destekleyen, ama parti örgütüne mensup olmayan ve mensup olmak da istemeyen her "profesör" ve "öğrenci"ye, her "sempatizan" ve "grevci"ye dek genişleten bir "sistem" koymayı önerdiler. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, eğer bu orijinal sistem Partimizde yer etseydi, Parti'nin kaçınılmaz olarak profesör ve öğrencilerle aşırı derecede dolmasına ve parti ile sınıf arasındaki sınırı silerek partinin örgütsüz kitleleri öncü müfrezenin düzeyine yükseltme görevini ortadan kaldırarak, Parti'yi "sempatizanlar" denizinde kaybolmuş, şekilsiz, dezorganize bir "kuruluş" haline gelmesine götürürdü. Söylemeye gerek yok ki, böyle oportünist bir "sistem" ile Partimiz, devrimimizde işçi sınıfının örgütleyici çekirdeği rolünü yerine getiremezdi.

"Martov yoldaşın görüşü açısından", der Lenin, "Parti'nin sınırları tamamiyle belirsiz kalmaktadır, çünkü 'her grevci' 'kendini Parti üyesi ilan edebilir'. Bu belirsizliğin yararı nedir? Bir 'ünvan'ın en geniş biçimde yayılması. Zararı ise, sınıf ile Parti'yi birbirine karıştıran örgüt dağıtıcı düşüncenin taşınmasıdır." (Aynı yerde, s.268.)

toplamı değildir. Parti aynı zamanda bu örgütlerin birleşmiş sistemi, üst ve alt yönetim organlarıyla, azınlığın çoğunluğa uymasıyla, bütün Parti üyeleri için bağlayıcı olan pratik kararlarıyla, bu örgütlerin resmen birleştirilmiş bütünlüğüdür. Bu koşullar olmaksızın Parti, işçi sınıfının mücadelesinin planlı ve örgütlü yönetimini gerçekleştirmeye yetenekli birleştirilmiş ve örgütlü bir bütün olamaz.

"Eskiden", der Lenin, "Partimiz şeklen örgütlenmiş bir bütün değildi, sadece ayrı ayrı grupların bir toplamı idi; ve bundan dolayı da bu gruplar arasında ideolojik etkileme ilişkilerinden başka bir ilişki bulunamazdı. Şimdi ise örgütlü bir Parti haline geldik; ve bu da bir gücün yaratılması, fikirlerin otoritesinin gücün otoritesine dönüştürülmesi, alt Parti kademelerinin üst Parti kademelerine bağımlı olması demektir." (Aynı yerde, s.384-385.)

Azınlığın çoğunluğa uyması ilkesi, Parti çalışmasının bir merkez tarafından yönetilmesi ilkesi, istikrarsız unsurların hücumlarına, "bürokratizm", "formalizm" vb. suçlamalarına sık sık hedef olur. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, bu ilkeler uygulanmaksızın, Parti'nin bir bütün olarak sistemli çalışması ve işçi sınıfının mücadelesinin yönetilmesi olanaksız olurdu. Örgüt sorununda Leninizm, bu ilkelerin sıkı sıkıya uygulanmasıdır. Bu ilkelere karşı mücadeleyi Lenin, alayla karşılanmaya ve reddedilmeye layık "Rus nihilizmi" ve "aristokratik anarşizm" diye niteler.

"Bir Adım İleri" adlı kitabında Lenin, bu istikrarsız unsurlar hakkında şöyle der:

"Bu aristokratik anarşizm, özellikle Rus nihilistliğine özgüdür. Parti örgütü ona korkunç bir 'fabrika' gibi görünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi bir 'kölelik'tir... , merkezin yönetimi altında işbölümü onda, insanların 'çarka ve dişliye' dönüşmesine karşı trajikomik bir çılgılık atmaya neden olur... , Parti'nin örgüt tüzüğünden söz edilmesi, yüzünü aşağılayıcı bir şekilde buruşturmasına ve küçümseyici bir tavırla, işlerin tüzük olmadan da pekâlâ yürüyebileceğini belirtmesine ... neden olur."

"Bu ünlü bürokratizme karşı çılgınlığın, merkezi organların personel bileşiminden duyulan hoşnutsuzluğu örtmeye yarayan bir örtü, bir incir yaprağı olduğu... açıktır sanıyorum. Sen bir bürokratsın, çünkü parti kongresi seni benim isteğimle değil, benim isteğime rağmen seçti; sen bir formalistsin, çünkü parti kongresinin formal kararlarına dayanıyorsun, benim nızama değil; kaba-mekanik bir tarzda hareket ediyorsun, çünkü parti kongresinin 'mekanik' çoğunluğuna dayanıyorsun ve benim koopte edilme isteğimi dikkate almıyorsun; sen bir otokratsın, Çünkü iktidarı eski ahabap çevresine teslim etmek istemiyorsun" (Aynı yerde, s. 412-413 ve 380).

biçimi olarak Parti

Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Ama parti, işçi sınıfının biricik örgütü değildir. Proletarya, onlar olmaksızın sermayeye karşı başarılı bir mücadele yürütemeyeceği, bir dizi diğer örgütlere de sahiptir: sendikalar, kooperatifler, fabrika örgütleri, parlamento grupları, partisiz kadın birlikleri, basın, kültür ve eğitim örgütleri, gençlik dernekleri, (açık devrimci eylemler sırasında) devrimci mücadele örgütleri, (eğer proletarya iktidarda ise) devlet örgütü biçimi olarak Temsilciler Sovyeti vb. Bunların büyük çoğunluğu, partisiz örgütlerdir ve içlerinden ancak birkaçı Parti'ye doğrudan doğruya dayanır ya da Parti'nin kollarını oluşturur. Bu örgütlerin hepsi, belirli şartlarda işçi sınıfına kesinlikle gereklidirler, çünkü bunlar olmadan mücadelenin çeşitli alanlarında proletaryanın sınıf mevzilerini güçlendirmek, burjuva toplum düzeninin yerine sosyalist toplum düzenini geçirmekle yükümlü güç olarak proletaryayı çelikleştirmek imkânsızdır. Ama sayısı bu kadar kabarık olan bu örgütlerin yönetim birliği nasıl gerçekleştirilecektir? Bu örgüt çokluğunun, yönetimde dağınıklığa yol açmayacağına garantisiz nerededir? Denilebilir ki, bu örgütlerin her biri, kendi özel alanında faaliyet göstermektedir ve dolayısıyla bunlar birbirlerine engel olamaz. Bu elbette doğrudur. Ama bir tek sınıfa, proleterler sınıfına hizmet ettiklerine göre, bütün bu örgütlerin faaliyetlerini bir tek doğrultuda yürütmeleri gerektiği de doğrudur. O zaman şu soru ortaya çıkıyor: Bütün örgütlerin çalışmalarında izlemeleri gereken bu çizgiyi, bu genel doğrultuyu kim belirler? Gereken deneyime sahip bulunduğu için, yalnız bu genel çizgiyi hazırlamaya yetenekli olmakla kalmayan, aynı zamanda yeterli otoriteye de sahip bulunduğu için, bütün bu örgütleri, yönetim birliğini sağlamak ve aykırı hareketleri gidermek üzere bu çizgiyi uygulamaya sevketmeye yetenekli olan o merkezi örgüt nerededir?

Bu örgüt, proletaryanın partisidir.

Parti, bunun için gerekli bütün önşartlara sahiptir; çünkü **birincisi**, Parti, proletaryanın partisiz örgütlerine doğrudan doğruya bağlı olan ve çok defa bu örgütleri yöneten işçi sınıfının en yetkin unsurlarının toplandığı alandır; **ikincisi**, işçi sınıfının en yetkin unsurlarının toplanma alanı olarak Parti, işçi sınıfının örgütlerinin bütün biçimlerini yönetmeye yetenekli önderlerin yetiştirilmesi için en iyi okuldur; **üçüncüsü**, işçi sınıfı önderlerinin yetiştirilmesi için en iyi okul olarak Parti, deneyimi ve otoritesi sayesinde proletaryanın mücadelesinin önderliğini merkezileştirmeye ve böylelikle işçi sınıfının çeşitli partisiz örgütlerini, Parti'yi sınıfa bağlayan yardımcı organlar ve volan kayışları haline getirmeye yetenekli biricik örgüttür. **Parti, proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimidir.**

Tabii ki bu, partisiz örgütlerin, sendikaların,

Ama **Parti, sadece parti örgütlerinin**

Proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek

Leninizm'in Temeller Üzerine (8)...(10. sayfadan devam)

kooperatiflerin vb. partinin yönetimine şeklen ast olarak bağlı olmaları demek değildir. Sadece, bu örgütlere mensup olan ve tartışma götürmez şekilde etkili olan Parti üyeleri; bu partisiz örgütlerin, faaliyetlerinde proletarya partisine mümkün olduğunca yakınlaştırılması ve onun siyasi önderliğini gönül rızasıyla kabul etmeleri için bütün ikna yollarına başvurulmalıdır demektir.

İşte bunun için **Lenin**, partinin, siyasi önderliği, proletaryanın bütün diğer örgüt biçimlerine uzanması gereken "*proletaryanın sınıf birliğinin en üst biçimi*" olduğunu söyler. (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 84. Rusça)

İşte bunun için, partisiz örgütlerin "bağımsızlığı" ve "tarafsızlığı" oportünist teorisi, bağımsız parlamenterler ve Parti'den kopmuş yazarlar, darkafalı sendikacılar ve küçük-burjuvalaşmış kooperatifçiler üreten bu teori, Leninizmin teorisi ve pratiği ile kesinlikle bağdaşmaz.

Proletarya diktatörlüğünün aracı olarak Parti

Parti, proletarya örgütünün en yüksek biçimidir. Parti, proleterler sınıfının içinde ve bu sınıfın örgütleri arasında temel yönetici güçtür. Ama bu hiç de Parti'nin kendisi için bir amaç olduğu, kendi kendine yeter bir güç olarak görülebileceği anlamına gelmez. Parti, proleterlerin sınıf birliğinin sadece en yüksek biçimi değildir, aynı zamanda proletaryanın elinde, henüz kurulmadan önce diktatörlüğünün kurulmasına yarayan, kurulduktan sonra ise bu diktatörlüğün pekiştirilmesine ve geliştirilmesine yarayan bir araçtır. Eğer proletarya iktidar sorunuyla karşı karşıya kalmasaydı, emperyalizmin yarattığı koşullar, kaçınılmaz savaşlar, bir bunalımın varlığı, burjuvaziyi devirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için proletaryanın bütün güçlerinin bir noktada toplanmasını gerektirmeseydi, Parti devrimci hareketin bütün diğer örgüt biçimleri içindeki üstün durumuna erişemezdi. Parti, proletaryaya herşeyden önce, proletaryanın iktidarı başarıyla ele geçirmesi için vazgeçilmez bir kurum olan savaş genelkurmayı olarak gereklidir. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, proletaryanın kitle örgütlerini çevresinde toplamaya ve savaş sırasında hareketin tümünün önderliğini merkezileştirmeye yetenekli bir parti olmasaydı, proletarya Rusya'da devrimci diktatörlüğünü kuramazdı.

Ama Parti, proletaryaya sadece diktatörlüğünü kurması için gerekli değildir; Parti, diktatörlüğü devam ettirmek, onu sosyalizmin tam zaferinin çıkarma sağlamlaştırmak ve geliştirmek için daha da gereklidir.

"Partimizde", diyor **Lenin**, "*en sert disiplin, gerçek demir disiplin olmadan; işçi sınıfının bütün kitlelerinin; yani bu sınıfta düşünen, namuslu, fedakâr, etkili, geri tabakalara kılavuzluk etmeye ve onları peşinden sürüklemeye yetenekli ne varsa onların Parti'ye tam ve sınırsız desteği*

olmadan, Bolşeviklerin, 2,5 yıl demiyorum, 2,5 ay bile iktidarda kalamayacaklarını bugün hemen herkesin görebildiği muhakkaktır." (Aynı yerde, s.56.)

Ama diktatörlüğü "devam ettirmek" ve "geliştirmek" ne demektir? Milyonlarca proleter disiplin ve örgütlülük ruhunu aşılacaktır; proleter yığınlar içinde, küçük-burjuva kökenli güçlerin ve küçük-burjuva alışkanlıkların kemirici etkisine karşı bir savunma kalesi ve savunma ordusu kuracaktır; küçük-burjuva tabakaları eğitmek ve kalıba dökmek için proleterlerin örgütsel çalışmalarını desteklemektir; sınıfları kaldırmak ve sosyalist üretimi örgütlendirmek için zorunlu şartları hazırlamaya yetenekli bir güç olabilmeleri için proleter kitlelerin kendilerini eğitmelerine yardım etmektir. Bütün bunları ise, gücünü birliğinden ve disiplininden alan bir parti olmaksızın başarmak imkânsızdır.

"Proletarya diktatörlüğü", diyor **Lenin**, "*eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı, kanlı ve kansız, şiddetli ve banşçı, askeri ve iktisadi, pedagojik ve idari inatçı bir mücadeledir. Milyonlarca ve on milyonlarca insanın alışkanlıklarının gücü, en korkunç güçtür. Mücadelede çelikleşmiş bir parti olmaksızın, sözkonusu sınıfta namuslu ne varsa onun güvenini kazanmış bir parti olmaksızın, kitlelerin ruh halini kollamay ve kitle üzerinde etkili olmayı bilen bir parti olmaksızın, bu mücadeleyi başarı ile devam ettirmek imkânsızdır.*" (Aynı yerde, s.78)

Proletarya, diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek için Parti'ye muhtaçtır. Parti, proletarya diktatörlüğünün bir aracıdır.

Bundan çıkan sonuç şudur ki, sınıfların ortadan kalkması ve proletarya diktatörlüğünün giderek sönmesi, yok olması ile (absterben ÇN) Parti de giderek sönecek, yok olacaktır.

Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan bir irade birliği olarak Parti

Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir Parti olmaksızın, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek imkânsızdır. Ama irade birliği olmadan, bütün Parti üyelerinin tam ve koşulsuz eylem birliği olmadan, Parti'de demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu, Parti'de fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştiriye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, Parti'nin bağrında eleştiriye ve fikir mücadelesini önşart koşar. Üstelik bu, disiplinin "kör" disiplin olması demek hiç değildir. Tam tersine, demir disiplin, bilinçliliği ve itaat özgürlüğünü dışlamaz, bilakis bunları önşart olarak öngörür; çünkü ancak bilinçli bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir mücadelesi bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün Parti üyelerinin irade birliği ve eylem birliği şarttır. Bu öyle bir zorunlu şarttır ki, onsuz ne birleşmiş Parti, ne de Parti'de demir disiplin düşünülebilir.

"Bugünkü çetin içsavaş döneminde", diyor **Lenin**, "*Komünist Partisi, ancak mümkün olduğunca merkezileşmiş tarzda örgütlenmişse, Parti'de askeri disipline pek benzeyen demir disiplin yürürlükteyse ve Parti'nin merkezi, büyük bir otoriteye sahipse, geniş yetkileri varsa ve Parti üyelerinin genel güvenini kazanmışsa görevini başarabilir.*" (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C.10, s.197)

Diktatörlüğün kuruluşundan önceki mücadele koşullarında Parti disiplini hakkında bunlar söylenebilir.

Diktatörlüğün kurulmasından sonra aynı şeyi, ama daha da büyük ölçüde söylemek gerekir.

"Proletarya partisinin demir disiplinini", der **Lenin**, "*(özellikle onun diktatörlüğü sırasında) azıcık da olsa zayıflatan kimse, gerçekte, proletaryaya karşı burjuvaziye yardım eder.*" (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 79, Rusça)

Bundan çıkan sonuç şudur ki **hiziplerin varlığı parti birliği ile, demir disiplini ile bağdaşmaz**. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, hiziplerin varlığı, birçok merkezin ortaya çıkmasına yol açar; birçok merkezin var olması ise Parti'de ortak bir merkezin yokluğu, irade birliğinin parçalanması, disiplinin gevşemesi ve dağılması, diktatörlüğün zayıflayıp dağılması demektir. Elbette ki, proletarya diktatörlüğüne karşı mücadele eden ve proleterleri iktidara götürmek istemeyen II. Enternasyonal partileri, hizip özgürlüğü gibi bir liberalizmi hoş görebilirler; çünkü bu partilerin demir disipline ihtiyaçları yoktur. Ama çalışmalarını proletarya diktatörlüğünün kuruluşu ve sağlamlaştırılması görevi üzerinde örgütlendiren Komünist Enternasyonal partileri, ne "liberalizmi" ne de hizip özgürlüğünü hoş göremezler. **Parti, her türlü hizipçiliği ve Parti içinde her türlü iktidar bölünmesini dışlayan bir irade birliğidir.**

Bundan dolayı **Lenin**, "*proletarya diktatörlüğünün başarılarının temel şartı olarak Parti birliğinin ve proletaryanın öncü müfrezesinin irade birliğinin gerçekleşmesi bakımından hizipçiliğin tehlikelerine*" işaret eder. Bu düşünce, Partimizin X. Kongresi'nde kabul edilen "**Parti Birliği Üzerine**" başlıklı özel kararında ifade edilmiştir.

Bundan dolayı **Lenin**, "*Parti'den kesin ve hemen ihraç edilme*" cezası ile "*her türlü hizipçiliğin tam olarak bastırılmasını*" ve "*şu ya da bu platform üzerinde kurulmuş bütün grupların hemen dağıtılmasını*" talep eder (bkz. "Parti Birliği Üzerine" karar).

Parti, kendini oportünist unsurlardan arındırarak güçlenir.

Parti'deki oportünist unsurlar, hizipçiliğin kaynağıdır. Proletarya, dışa kapalı bir sınıf

Leninizm'in Temeller Üzerine (8)...(11. sayfadan devam)

değildir. Köylü, küçük-burjuva kökenli unsurların, kapitalizmin gelişmesi sonucunda proleterleşmiş aydınların durmadan bu sınıfa doğru aktıkları görülür. Aynı zamanda, burjuvazinin sömürge-lerden elde ettiği ekstra kârlarla beslediği proletaryanın üst tabakaları, özellikle sendika yöneticileri ve parlamenterler, bir yozlaşma süreci geçirir. "Yaşam tarzlarıyla", der **Lenin**, "kazançlarıyla, dünya görüşleriyle, tam küçük-burjuva niteliği taşıyan bu burjuvalaşmış işçi tabakası ya da 'işçi aristokrasisi', II. Enternasyonal'in esas desteğidir; günümüzde de burjuvazinin esas sosyal desteğidir (askerî değil). Çünkü bunlar, işçi hareketi içinde burjuvazinin gerçek ajanları, kapitalist sınıfın işçi uşakları..., reformizmin ve şovenizmin gerçek yayıcılarıdır." (Bkz. Lenin, Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, s.10.)

Bütün bu küçük-burjuva gruplar şu ya da bu şekilde Parti'ye sızarlar; Parti'ye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve çözülmenin kaynağını, örgüt dağıtıcılığının ve Parti'nin içten parçalanmasının kaynağını esas olarak onlar oluşturur. Ardında böyle "müttefikler" varken emperyalizme karşı savaşmak, kendini hem cepheden, hem de cephe gerisinden iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden, böyle unsurlara karşı amansız mücadele ve bunların Parti'den kovulması, emperyalizme karşı mücadelenin başarısı için ön şarttır.

Parti içinde ideolojik mücadele ile oportünist unsurların "aşılabilirliği" teorisi, bir ve aynı Parti çerçevesi içinde bu unsurların "üstesinden gelinebileceği" teorisi, Parti'yi felce ve kronik hastalığa mahkûm etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir; bu teori, Parti'nin oportünizm peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur; proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde en önemli silahından yoksun bırakmakla tehdit eder. Eğer saflarında Martov ve Dan'lar, Potressov ve Akselrod'lar bulunsaydı, Partimiz doğru yolu tutamaz, iktidarı ele geçirip proletarya diktatörlüğünü örgütleyemez, iç-savaştan zaferle çıkamazdı. Eğer Partimiz iç birliğini ve saflarının eşsiz birliğini sağlayabilirdiye, bu herşeyden önce oportünizm pislüğünden kendini zamanında arındırması, saflarından tasfiyecileri ve menşevikleri kovmayı bilmesinden ötürüdür. Proletarya partilerinin gelişme ve güçlenme yolu, saflarını oportünistlerden ve sosyal-şovenlerden, sosyal-yurtseverlerden ve sosyal-pasifistlerden arındırmaktan geçer. **Parti, saflarını oportünist güçlerden arındırarak güçlenir.**

"Saflarında reformistler, menşevikler bulundukça", der **Lenin**, "proletarya devrimini muzafer kılmak, bu devrimi korumak imkânsızdır. Bu ilkesel olarak açıktır. Bu hem Rusya'da hem de Macaristan'da deneyimle açıkça doğrulanmıştır... Rusya'da birçok kez öyle güç durumlar ortaya çıktı ki, eğer menşevikler, reformistler, küçük-burjuva demokratlar

Partimizde kalsaydı, Sovyet rejimi muhakkak devrildi... Herkesin kabul ettiği gibi, İtalya'da, devlet iktidarını ele geçirmek için proletarya ile burjuvazi arasında tayin edici mücadeleler yakındır. Böyle bir anda Parti'den ihraçları mutlak zorunlu olan yalnız Menşevikleri, reformistleri, Turati'cileri kovmak yetmez; yalpalamaya eğilimli olan ve reformistlerle 'birliği' bozmama yönünde yalpalayan kusursuz komünistleri de tüm sorumlu mevkilerden uzaklaştırmak yararlı olabilir... Devrimin arifesinde, devrimin zaferi için en çetin savaşlar sırasında, Parti içinde en ufak yalpalama herşeyi mahvedebilir, devrimi başımsızlığa sürükleyebilir; proletarya iktidarı henüz sağlamlaşmadığından ve ona karşı saldırı hâlâ çok güçlü olduğundan, iktidarı proletaryanın elinden koparıp alabilir. Eğer böyle bir anda yalpalayan önderler çekilirlerse, bu Parti'yi, işçi hareketini ve devrimi zayıflatmaz, tersine güçlendirir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 252-254. Rusça.)

ÇALIŞMA STİLİ

Burada sözkonusu olan edebi stil değildir. Çalışma stili ile, Leninizmin pratiğinde özel ve ona özgü olan, Leninist fonksiyoner özel tipini yaratan şeyi kastediyorum. Leninizm, özel tipte Parti ve devlet fonksiyoneri yetiştiren, özel, Lenin'e özgü bir çalışma stili yaratan teorik ve pratik bir okuldur. Bu stilin karakteristik belirtileri nelerdir? Özellikleri nelerdir?

Bunlar iki özelliiktir:

- a) Rus devrimci atılımı ve
- b) Amerikan akılcılığı [Sachlichkeit]*.

Leninizmin stili, Parti ve devlet çalışmasında bu iki özelliğin bir-leştirilmesidir.

Rus devrimci atılımı, atalete, rutine, tutuculuğa, düşünme tembelliğine, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı, düşünmeye zorlayan ve ilerleten, eskiyi yıkan, perspektifler açan canlandırıcı güçtür. Bu atılım olmadan hiçbir ilerleme mümkün değildir. Ama Rus devrimci atılımı, çalışmada Amerikan akılcılığı ile birleştirilmezse, pratikte içi boş "devrimci" Manilovizme yozlaşması.

çok olasıdır. Böyle yozlaşma örnekleri pek çoktur. Kaynağı, herşeyi yoluna koyacak, herşeyi değiştirecek durumda olduğu söylenen kararnamelerin kerametene iman olan "devrimci" proje kotarma ve "devrimci" plan yapma hastalığını kim bilmez? "**M. K. İ. (Mükemmel Komünist İnsan)**" öyküsünde bir Rus yazarı, **İ. Ehrenburg**, ideal mükemmel insanın şemasını çizmeyi amaç edinen ve... bu "çalışma" içinde "boğulan", bu hastalığa tutulmuş bir "Bolşevik" tipini betimliyor. Bu öyküde gerçi büyük abartmalar vardır ama, hastalığı doğru bir şekilde betimlediğinden kuşku duyulamaz. Ama bu hastalarla Lenin kadar iğneleyerek ve amansız bir şekilde alay eden başka kimse olmamıştır. "**Komünist böbürlenme**" ! O, proje yapmaya ve kararnameciliğe olan bu hastalıklı imanı böyle

adlandırıyordu.

"Komünist böbürlenme", der **Lenin**, "Komünist Partisi'ne mensup olan ve henüz ondan temizlenmemiş olan bir kişinin, tüm görevlerini komünist kararnamelerle halledebileceğini sanması demektir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 9, s. 291. Rusça.)

"Devrimci" tumturaklı sözlerle karşı Lenin genellikle basit ve günlük görevleri ileri sürerdi ve böylelikle "devrimci" proje kolaycılığın gerçek Leninizmin hem ruhuna ve hem de lafına ters düştüğünü vurgulardı.

"Daha az tumturaklı laflar", diyor **Lenin**, "ve daha çok basit, günlük iş..." "Daha az siyasi laf salatası ve komünist inşanın... en basit ama canlı olgularına daha fazla dikkat..." (Aynı yerde, s. 477-466.)

Amerikan akılcılığı ise "devrimci" Manilovizme ve fantezi ürünü proje kolaycılığına karşı panzehirdir. Amerikan akılcılığı ne engel bilen ne de tanıyan, her tür engeli akılcılık sebatıyla bertaraf eden, küçük de olsa bir kez başlanan işi mutlaka sonuna kadar götüren, o olmaksızın ciddi bir inşaa çalışmasının düşünülmemeyeceği, yılmaz bir güçtür.

Ama Amerikan akılcılığı Rus devrimci atılımı ile birleştirilmezse, dar ve ilkesiz pratikçiliğe yozlaşması çok olasıdır. Bazı "Bolşevikleri" yozlaşmaya ve devrim davasına sırt dönmeye götüren dar pratikçilik ve ilkesiz işgüzarlık hastalığını kim bilmez? Bu özgün hastalık, **B. Pilniyak'ın "Çıplak Yıl"** öyküsünde yansımaları bulmuştur; bu öyküde, gerçi iradeye ve pratik kararlılığa sahip ve çok "enerjik" bir şekilde "çalışan", ama perspektiften yoksun olan, "şeylerin iç bağlantısını" bilmeyen ve bundan dolayı devrimci çalışma yolundan sapan Rus "Bolşevik" tipleri çizilmektedir. Kimse bu işgüzarlık hastalığını **Lenin** kadar acı şekilde alaya almamıştır. "**Darkafalı pratikçilik**", "**kafasızca işgüzarlık**"! Lenin bu hastalığı işte böyle nitelerdi. Buna karşı canlı devrimci eylemi ve günlük çalışmamızın tüm alanlarında devrimci perspektiflerin zorunluluğunu ileri sürer; bununla ilkesiz pratikçiliğin, gerçek Leninizme, "devrimci" proje kolaycılığı kadar aykırı olduğunu vurgulardı.

Rus devrimci atılımının Amerikan akılcılığı ile birleştirilmesi! işte Parti ve devlet çalışmasında Leninizmin özü budur.

Ancak böyle bir birleşme, bize Leninist fonksiyonerin mükemmel tipini, Leninizmin çalışma stilini verir.

***"Sachlichkeit": Sorunlara yaklaşırken duygulara yer vermeyen, maddeci, sağduyulu bir yaklaşıma ifade eden; duygusallığın karşıtı olarak kullanılan bir kavramdır. Amerikan akılcılığı diye çevirmeyi uygun gördük.**

(SON)